

Dr. T. D. R. IOANIȚESCU

B. A. în științele economice dela Universitatea din Cambridge (Anglia).

PLANUL BEVERIDGE

26
PLANUL SECURITĂȚII SOCIALE
ORIGINA PLANULUI — OBIECTIVELE PLANULUI —
ASIGURĂRILE SOCIALE ȘI SERVICIILE INRUDITE

— 1944 —

CUGETAREA - GEORGESCU DELAFRAS, S. A.

Familiei Sonei Bercean
cu multă afecțiune
T. B. Boanitz

PLANUL BEVERIDGE

528

DE ACELAȘI AUTOR :

Tratat de asigurări sociale. — Incadrare, Definiție, Istoric, Principii de bază, Organizare, — București 1942, — Premiat de Academia Română.

Industria frigoriferă, — București 1941.

Economia de războiu și politica socială, București 1940.

Preocupări sociale, București 1938.

Das Problem der modernen Sozialversicherung, — București 1937.

336 (42)

336

I-62

Dr. T. D. R. IOANIȚESCU

B. A. în științele economice dela Universitatea din Cambridge (Anglia).

PLANUL BEVERIDGE

PLANUL SECURITĂȚII SOCIALE
ORIGINA PLANULUI — OBIECTIVELE PLANULUI —
ASIGURĂRILE SOCIALE ȘI SERVICIILE INRUDITE

VERIFICAT 2005

40.805

— 1944 —

CUGETAREA - GEORGESCU DELAFRAS, S. A.

BUCUREȘTI IV. — STR. POPA NAN, 21

F. 27

VERIFICAT 2014

VERIFICAT
2019

CUPRINS

	<u>Pag</u>
Cap. I. — Introducere :	
§ 1. — Istoric — Origina planului	9
§ 2. — Conținutul Raportului Prof. W. Beveridge	16
Cap. II. — Obiectivele Planului Beveridge :	
§ 1. — Securitatea socială	19
§ 2. — Înălțurarea și suprimarea mizeriei	22
§ 3. — Asigurarea națională obligatorie	25
§ 4. — Trei principii diriguitoare	31
Cap. III. — Planul Securității sociale :	
§ 1. — Câmpul de aplicare al Planului. — Grupurile de persoane asigurate	34
§ 2. — Riscurile prevăzute de Planul securității sociale.	37
§ 3. — Prestațiile Planului securității sociale	40
§ 4. — Organizarea financiară a Planului	51
§ 5. — Organizarea administrativă a Planului	59
§ 6. — Asistența națională	63
§ 7. — Asigurarea facultativă	66
Cap. IV. — Securitate socială și politică socială :	
§ 1. — Alocații pentru copii	70
§ 2. — Serviciul național de sănătate și serviciul de reeducare profesională	73
§ 3. — Menținerea ocupațiilor	75
Cap. V. — Concluzii :	
§ 1. — Originalitatea Planului	79
§ 2. — Planul Beveridge și România.	84

PREFAȚĂ

In ultima vreme asigurările sociale din Țara Românească nu s'au bucurat de un climat favorabil.

Critici aspre s'au produs nu numai asupra eficacității lor, ceea ce ar fi fost explicabil din cauza insuficienței fondurilor, dar și asupra utilității și chiar oportunității lor, ceea ce îmbrăca un caracter foarte grav.

Oficialitatea însăși părea dezorientată față de atacurile care se înmulțeau zi de zi. Eram prea puțini aceia care credeam în această instituție pe care o consideram drept „un bun internațional“ al omenirii, o „a doua religie a muncitorimei“, așa cum am calificat-o în „Tratatul de asigurări sociale“ apărut acum doi ani. Evenimentele ne-au dat nouă dreptate.

In toate celelalte țări și mai ales în țările beligerante nu s'a sdruncinat cu nimic credința în binefacerile asigurărilor sociale obligatorii.

Preocuparea în aceste țări nu este lipsită de orizont ca în țara noastră.

Nu se pun în discuție inutilitatea și nici oportunitatea, ci probleme cu totul noi: până unde să meargă asigurarea ca să poată despăgubi pe toți cei ce sunt în suferință, fie victime din câmpul muncii, fie victime de pe front, fără ca să-și piardă caracterul de asigurare și să devină „asistență“ fără bază „contributivă“ și fără ideea de „drept“ la despăgubire.

Tendința generală azi este că asigurările sociale trebuie să se adapteze nouilor cerinți pentru ca atât în timpul cât și după terminarea războiului să poată despăgubi pe toți cei care vor fi în nevoie, garantându-le un minimum de existență.

In această direcție Marea Britanie, tradiționalista Anglie, s'a crezut obligată să rupă cu trecutul și să creeze un regim de „asigurări sociale naționale“ încadrat într'un „vast plan de securitate socială“, care să asigure pe toți cetățenii ei contra tuturor riscurilor vieții active.

Planul Prof. Beveridge corespunde unei necesități mondiale, de aceea el a provocat pe tot globul discuții aprinse și a creiat în sufletul muncitorilor convingerea că ei și familiile lor vor avea existența asigurată ori de câte ori, din cauze independente de voința lor, vor fi privați de venitul provenit din muncă.

Aproape toate țările care sunt cuprinse în orbita națiunilor aliate l'au primit cu încredere și caută să-l adapteze specificului lor național.

Aceste considerațiuni ne-au determinat să aducem la cunoștința opiniei publice românești dispozițiile esențiale ale Planului Beveridge, pentru ca fiecare să-și dea seama ce se poate adapta din acest Plan structurii sociale a României.

In acest scop am socotit că este mai bine să facem o lucrare de sinteză care poate fi verificată și reținută mai ușor, decât o lucrare cu prea multe amănunte și comentarii. In ultimul capitol am expus originalitatea planului și în ce măsură se poate adapta specificului național al României.

Forurile noastre diriguitoare sperăm că vor lua atitudine față de dispozițiile generoase ale Planului Beveridge, care a creiat și la noi în masele muncitoare și în întreaga opinie publică românească speranța într'un viitor mai bun, mai omenesc.

„Ministerul asigurărilor sociale“ nou creiat poate să-și inaugureze activitatea cu studiul posibilităților de adaptare în România a Planului securității sociale alcătuit de Prof. W. Beveridge.

O modestă contribuție o constituie lucrarea de față.

AUTORUL

CAP. I

INTRODUCERE

§ 1. — Istoric — Origina Planului.

Planul securității sociale în Marea Britanie a fost alcătuit de Prof. William Beveridge, în urma unor lungi și laborioase studii ale unei comisii speciale constituită în anul 1941 de către Ministrul fără portofoliu Arthur Greenwood. Planul a apărut în anul 1942 cuprins într'un raport cu o singură semnătură, aceea a lui Sir William Beveridge, sub numele de „*Social insurance and allied services*“ („Asigurările sociale și serviciile înrudite“.) ¹⁾

1) Bibliografie :

— *Social Insurance and Allied Services*, Report by Sir William Beveridge, London 1942, — 299 pagini, publicat de „His Majesty's Stationery Office“.

— *B. I. T.* (Bureau international du travail) : Plan pour la sécurité sociale en Grande-Bretagne, publicat în : *Revue internationale du travail*, Vol. 47, nr. 1, Ianuarie 1943, Montreal-Canada, pag. 51—63.

— *Edgar Milhaud* : Le Plan Beveridge, Geneva 1943, publicată de către „Les annales de l'économie collective“.

— *E. F. Rimensberger* : „Qu'est ce que le Plan Beveridge ?“ Neuchâtel, 1943, publicat de „Editions de la Baconnière“.

— *P. Alexandrescu-Roman* : „Noi orientări în asigurările sociale“, Partea III-a, Cap. VII : Planul profesorului William Beveridge, pag. 228—267, București 1943.

— *T. D. R. Ioanițescu* : Planul Beveridge, 5 articole publicate în ziarul „Curentul“, cu Nr. 5917, din 6 August 1944 ; Nr. 5920, din 9 August 1944 ; Nr. 5923, din 12 August 1944 ; Nr. 5929, din 18 August 1944 și Nr. 5935 din 20 August 1944.

Iată împrejurările în care a lucrat Comisiunea și s'a alcătuit Planul Beveridge :

La 22 Mai 1941 guvernul britanic a făcut cunoscut în Camera Comunelor intenția sa de a proceda la o revizuire complectă a regimurilor existente de asigurări sociale.¹⁾

Puțin timp după aceasta, la 10 Iunie 1941, Ministrul fără portofoliu *Arthur Greenwood* (The Rt. Hon. Arthur Greenwood M. P.), care era însărcinat cu problemele de reconstrucție („reconstruction problems“), a anunțat în Camera Comunelor că a luat contact cu toate departamentele interesate, în vederea deschiderii unei vaste anchete sociale asupra sistemelor în vigoare de asigurări sociale și servicii înrudite. Această anchetă urma să fie întreprinsă de *Comisiunea problemelor de reconstrucție* („Committee on reconstruction problems“), al cărei Președinte era Ministrul Arthur Greenwood. Tot în acea ședință Ministrul Greenwood a mai anunțat că *Prof. William Beveridge* a acceptat invitația sa de a lua președinția unei *Comisiuni interministeriale*, alcătuită special pentru a conduce lucrările acestei vaste anchete.

Această comisiune interministerială se compunea în afară de președinte, ales în persoana Prof. William Beveridge, fost director al „Școalei de studii economice din Londra“ („London School of Economics“), adevărata universitate economică din Londra, fost vice-cancelar al Universității din Londra și ale cărui lucrări sociale sunt foarte cunoscute²⁾, și din mai mulți funcțio-

1) *B. I. T.* : Plan pour la sécurité sociale en Grande-Bretagne, op. cit., pag. 51.

2) Cităm printre cărțile cele mai importante ale *Prof. William Beveridge* :

- Unemployment, a problem of industry, London 1909 și 1930.
- Insurance for All and Everything, 1924.
- Causes and cures of unemployment, 1931.
- British food control, 1929.
- Changes in family life, 1932 (în colaborare cu alți autori).
- An analysis of unemployment, în „Economics“ Londra, Nov. 1936, Febr. și Martie 1937.

nari superiori reprezentând departamentele și serviciile guvernamentale care sunt în strânsă legătură cu aplicarea asigurărilor sociale și asistenței sociale, și anume : Ministerul de Interne („Home Office“), Ministerul Muncii și Serviciului Național („Ministry of Labour and National Service“), Ministerul Pensiunilor („Ministry of Pensions“), Ministerul Sănătății („Ministry of Health“) Tezaurul Public („Treasury“) Secretariatul pentru Reconstrucție („Reconstruction Secretariat“), Serviciul pentru asistență („Assistance Board“), Serviciul Vămirilor și al Contribuțiunilor Directe („Board of Customs and Excise“), Departamentul Sănătății pentru Scoția („Department of Health for Scotland“), Oficiul de înregistrare al Societăților de Ajutor Mutual („Registry of Friendly Societies and Office of the Industrial Assurance Commissioner“) și Actuarul Guvernului („Government Actuary“).¹⁾

Mandatul acestei comisiuni interministeriale era : „de a proceda luând în considerație în special interdependența dintre diferitele sisteme, la întocmirea unui studiu asupra sistemelor naționale de asigurări sociale și servicii înrudite cu acestea, inclusiv sistemul responsabilității patronale, și de a prezenta recomandări“ („To undertake with special reference to the inter-relation of the schemes, a survey of the existing national schemes of social insurance and allied services, including workmen's compensation and to make recommendations“.²⁾

Lucrările acestei comisiuni au început la 8 Iulie 1941, când a avut loc prima ședință. Imediat după această dată, Comisiunea a comunicat mandatul ei principalelor organizațiuni care sunt în strânsă legătură cu diferitele sisteme de asigurări sociale și servicii înrudite și le-a invitat să depună memorii (memoranda) explicative. De

1) *Raportul Prof. W. Beveridge* : Social insurance and allied services, op. cit., pag. 2.

2) *Raportul Prof. Beveridge* : op. cit., pag. 2.

asemenea comisiunea a ținut în tot timpul opinia publică la curent cu activitatea și lucrările sale prin presă și prin alte mijloace. În timp ce organizațiunile în afară de guvern își preparau memoriile lor, Comisiunea a rugat departamentele ministeriale respective să alcătuiască și ele rapoarte privitor la situația actuală a sistemelor de asigurări sociale și servicii înrudite (par. 33 din raport).

Prima organizațiune interesată a apărut în fața Comisiunii la 26 Noembrie 1941, după care dată până la sfârșitul lunii Septemvrie 1942, Comisiunea a primit memorii dela peste o sută de organizațiuni.

La 27 Ianuarie 1942 Ministrul Arthur Greenwood a mai făcut cunoscut în Camera Comunelor o nouă extindere a mandatului Comisiunii și anume: „Comisiunea este împuternicită să studieze extinderea sistemelor de asigurare națională, care să cuprindă și prestații în caz de deces și orice alt risc care nu este prevăzut de sistemele de asigurări actuale“ (it will be within the power of the Committee to consider developments of the national insurance schemes in the way of adding death benefits or dealing with any risks which are at present not covered by such schemes“).¹⁾

Comisiunea a ținut în total 48 de ședințe, discutând problemele de mai sus cu un mare număr de organizațiuni și de persoane direct interesate. Președintele și câțiva membrii ai Comisiunii chiar s'au deplasat de două ori la Edinburgh pentru a discuta aceste probleme și cu organizațiile scoțiene. Iar pentru a obține maximum de informații posibile s'a decis ca procesele verbale ale ședințelor să nu fie publicate, astfel încât discuțiile să aibă un caracter cât mai puțin oficial pentru a se desfășura în cât mai mare sinceritate (par. 34).

Deoarece securitatea socială este în primul rând și înainte de toate în interesul cetățenilor ca indivizi, care

1) Pag. 2 și par. 33 din Raport.

reprezintă adevărații beneficiari ai asigurărilor sociale și serviciilor înrudite și pentru a obține cât mai mult posibil opinia cetățenilor asupra acestor probleme, Comisiunea a invitat pe una din cele mai calificate instituții și anume „The Nuffield College Social Reconstruction Survey“ pentru a face cercetări în același scop și pentru a strânge materialul necesar (par. 35).

Comisiunea nu s'a limitat însă numai la acestea. Având în vedere că problemele principale de securitate socială sunt similare pentru toate națiunile, și dorind să profite de experiența celorlalte țări în acest domeniu, a mai făcut apel și la Biroul Internațional al Muncii. Acesta a trimis doi specialiști în această materie și anume pe conducătorul secțiunii asigurărilor sociale din B. I. M.: *Dr. Oswald Stein* și pe unul din asistenții lui principali: *Maurice Stack*, care au dat un prețios ajutor Comisiunii (par. 36).

Pentru stabilirea nevoilor materiale ale existenței cetățenilor, Comisiunea a constituit un *subcomitet independent*, compus din: *Prof. A. L. Bowley*, *Seeborn Rowntree*, *R. F. George* și *Dr. H. E. Magee*, cu îndatorirea de a face propuneri în acest scop (par. 37).

Este de reținut excesul de documentare al comisiunii și grija să nu rămână nimeni neconsultat din cei care aveau competența să facă propuneri în această spinoasă problemă.

Lucrările comisiei, care au durat un an și patru luni, au fost terminate la sfârșitul lunii Septembrie 1942, iar raportul a fost înaintat la 20 Noembrie 1942 ministrului respectiv, după care s'a dispus tipărirea și distribuirea la membrii parlamentului.

Raportul a fost semnat numai de președintele comisiunii, adică de prof. William Beveridge. Acest fapt este explicat în raport în modul următor:

Toți membrii comisiunii, în afară de președinte, erau funcționari ai Statului. Multe din problemele care au fost tratate în raport pun în discuție probleme de poli-

tică generală, asupra căroră un funcționar de stat nu are dreptul să formuleze o altă opinie decât aceea a ministrului de care depinde și al cărui agent de execuție este; unele din aceste probleme sunt atât de importante încât necesită decizia întregului guvern (par. 40). De aceea s'a căzut de acord ca raportul să fie semnat numai de președintele prof. W. Beveridge, el fiind o persoană independentă și neoficială, care nu angaja direct statul.

Aceasta reiese de altfel, mai clar, din schimbul de scrisori ce a avut loc, la începutul lucrărilor Comisiunii, între ministrul însărcinat cu aceste probleme, Arthur Greenwood și Președintele Comisiunii, pe care le redăm în întregime :

27th January 1942

My dear Beveridge,

I have discussed with the Chancellor of the Exchequer the position of the departmental representatives on the Inter-departmental Committee on Social Insurance and Allied Services. In view of the issues of high policy which will arise, we think that the departmental representatives should henceforward be regarded as your advisers and assessors on the various technical and administrative matters with which they are severally concerned. This means that the Report, when made, will be your own report; it will be signed by you alone, and the departmental representatives will not be associated in any way with the views and recommendations on questions of policy which it contains. It will be well that the Report should contain words to make it clear that this is the position.

Yours sincerely,
(signed) *Arthur Greenwood*¹⁾

1) Pag. 2 și par. 40 din Raport.

27 Ianuarie 1942

Dragul meu Beveridge,

Am discutat cu Ministrul Finanțelor („Chancellor of the Exchequer“) situația reprezentanților diferitelor departamente în sânul Comisiunii interministeriale asupra asigurărilor sociale și serviciilor înrudite. Dat fiindcă se vor pune probleme cu caracter pur politic, noi am decis ca reprezentanții departamentelor să fie considerați, de aci înainte, ca consilierii și asesorii d-tale, pentru diverse probleme tehnice și administrative care sunt de resortul lor. Aceasta însemnează că Raportul, când va fi terminat, va fi opera d-tale personală; va fi semnat de d-ta singur, iar reprezentanții departamentelor nu vor fi asociați în nici un chip cu considerațiile sau cu recomandările cu caracter politic pe care le va conține. Ar fi indicat ca această situație să fie precizată chiar în textul Raportului.

Al d-tale sincer,
(ss) Arthur Greenwood

La această scrisoare Președintele Comisiunii, Prof. W. Beveridge, a răspuns cu următoarea scrisoare :

28th January 1942

My dear Greenwood,

Many thanks for your letter as to the work of the Committee on Social Insurance and Allied Services and the position of departmental representatives thereon. I had already communicated the substance of what you write to the Committee at their last meeting and will now circulate your letter.

Needless to say I entirely accept the view taken by the Chancellor of the Exchequer and yourself. I believe that in this way the departmental representatives will be even more useful than if they had to sign the Report and I shall encourage them within the Committee itself to express their views with complete frankness to me so that whatever I may say I shall say after getting the best possible advice.

Yours sincerely,
(signed) W. H. Beveridge¹⁾

1) Par. 40 din Raport.

Dragul meu Greenwood,

Îți mulțumesc călduros pentru scrisoarea D-tale privitor la lucrările Comisiunii asupra asigurărilor sociale și serviciilor înrudite și la situația reprezentanților departamentelor în sânul acestei comisii. Am și comunicat conținutul scrisorii D-tale către comisie și o voi face să circule printre membrii ei.

Cred că nu mai este nevoie să spun că accept în totul părerile Ministrului de Finanțe și ale D-tale. Cred că în acest sens reprezentanții departamentelor vor fi cu mult mai utili în colaborarea lor, decât dacă ar fi trebuit să semneze Raportul și îi voi încuraja să exprime cu toată franchețea vederile lor proprii în sânul Comisiunii, astfel încât să pot să beneficiaz de cele mai bune sfaturi ale lor.

Al d-tale sincer,

(ss) W. H. Beveridge.

În urma acestui schimb de scrisori „Raportul“ a fost alcătuit și semnat numai de Prof. William Beveridge, care își asumă întreaga responsabilitate asupra a tot ce este cuprins în el.

Raportul Prof. W. H. Beveridge intitulat, după cum am mai spus, „Social Insurance and Allied Services“, cuprinde 299 pagini de format mare și de un scris mărunț, iar cheltuielile lui totale s'au ridicat la suma de 4.625 lire sterline.¹⁾

§ 2. — Conținutul Raportului Prof. Beveridge.

Raportul Prof. Beveridge se compune din 6 părți principale, plus 6 anexe. Părțile și anexele sunt următoarele :

Partea I-a : Introducere și privire generală („Introduction and summary“).

Partea II-a : Principalele modificări ale regimului actual și justificările lor („The principal changes proposed and their reasons.“).

1) *Raport* : op. cit., pag. 2.

Partea III-a : Trei probleme speciale („Three special problems“).

Partea IV-a : Bugetul securității sociale („The social security budget“).

Partea V-a : Planul securității sociale („Plan for social security“).

Partea VI-a : Securitatea socială și politica socială („Social security and social policy“).

Anexe :

- A. Memoriul prezentat de actuarul guvernului („Memorandum by the government actuary“).
- B. Expunerea sistemelor actuale („Survey of existing schemes“).
- C. Lista organizațiilor și persoanelor (în afară de reprezentanții departamentelor guvernamentale) care au luat parte prin memorii scrise sau verbal („List of organisations and individuals (other than government departments) submitting written or oral evidence“).
- D. Problema asigurării industriale („The problem of industrial assurance“).
- E. Cheltuelile de administrație ale diverselor sisteme de asigurare („Administration costs of various forms of insurance“).
- F. Câteva comparații cu alte țări („Some comparisons with other countries“).
- G. Memoriile diverselor organizații („Memoranda from organisations“). Acestea au fost tipărite separat într'un alt volum.

Dintre cele 6 părți principale ale Raportului, pe cari le-am arătat mai sus, cea mai importantă este desigur partea V-a, care se ocupă de : „*Planul securității sociale*“ : „Plan for social security.“

CAP. II

OBIECTIVELE PLANULUI BEVERIDGE

Obiectivele principale pe care le urmărește Planul Beveridge sunt: „*securitatea socială*“ și „*înlăturarea sau suprimarea mizeriei*“. Iar aceste două obiective Planul Beveridge caută să le realizeze printr'un sistem vast de asigurări sociale, care să fie extins asupra întregii populații, deci un sistem de *asigurări sociale naționale*, care va fi complectat cu: o asigurare facultativă, o asistență națională, un serviciu național medical, un sistem de alocații pentru toți copiii până la 15 sau 16 ani, și un plan pentru asigurarea ocupațiilor tuturor persoanelor.

§ 1. — Securitatea socială.

Securitatea socială („social security“) a fost anunțată pentru întâia oară în punctul 5 al „*Chartei Atlanticului*“ („The Atlantic Charter“), care a fost alcătuită la data de 14 August 1941. După cum arată chiar Raportul Prof. Beveridge, (în par. 459) „*Charta Atlanticului*, în punctul 5, afirmă dorința conducătorilor americani și britanici de a realiza cea mai perfectă colaborare între toate națiunile, în domeniul economic, în scopul de a garanta tuturor popoarelor condiții de muncă mai bune, prosperitate economică și securitate socială“ („to bring about the fullest collaboration between all nations in the economic

field, with the object of securing for all improved labour standards, economic advancement, and social security“).

Raportul arată apoi, în același paragraf (459) că propunerile și recomandările raportului constituie o contribuție practică pentru realizarea securității sociale așa cum este afirmată în „Charta Atlanticului“. Planul securității sociale caută să traducă în fapte propunerile „Chartei Atlanticului“. Raportul arată că nu urmărește câștigarea anumitor avantagii sau îmbogățirea cetățenilor Mării Britanii față de celelalte națiuni aliante, ci el urmărește o repartitie cât mai justă a bogățiilor și veniturilor Mării Britanii, astfel încât să se asigure buna stare a tuturor cetățenilor. Ceea ce se urmărește nu este deci gloria conducătorilor sau guvernelor, ci realizarea unor deziderate comune tuturor națiunilor aliante, care să asigure buna stare a individului prin securitatea socială (par. 459).

Planul Beveridge definește „securitatea socială“ în par. 300 al Raportului, intitulat „Scopul securității sociale“ („Scope of social security“) astfel : „Prin noțiunea „securitate socială“ se înțelege asigurarea unui venit care să ia locul veniturilor provenind din muncă, atunci când acestea sunt întrerupte din cauza șomajului, boalei sau accidentelor ; care să asigure apoi pensii de bătrânețe, să compenseze pierderea mijloacelor de existență ca urmare a morții unei alte persoane și în sfârșit care să acopere anumite cheltuieli excepționale cum ar fi acelea cauzate de naștere, deces sau căsătorie. În primul rând, deci, prin securitate socială se înțelege asigurarea unui venit minimal (minimum de existență), dar asigurarea acestui venit trebuie să fie legată de un tratament care să urmărească cât mai repede posibil revenirea în câmpul muncii adică încetarea întreruperii veniturilor provenind din muncă“. ¹⁾

1) *Raport Beveridge* : Partea V-a, par. 300 : „*Scope of Social Se-*

Iar mai departe, în Partea VI-a a Raportului, care poartă titlul de „Securitate socială și politică socială“ („Social security and social policy“) se relevă din nou că prin noțiunea „securitate socială“, așa cum este întrebuințată în cursul Raportului, trebuie să se înțeleagă „asigurarea unui venit necesar existenței“ („social security as used in this Report means assurance of a certain income“ — par. 409). Planul securității sociale, care constituie Partea V-a a Raportului cuprinde dispoziții care au drept scop „înlăturarea mizeriei prin menținerea veniturilor provenind din muncă“ („The Plan for social security set out in the Report is a plan to win freedom from want by maintaining incomes“ — par. 409).

Dar pentru ca orice sistem de securitate socială să fie posibil, Planul prevede (par. 301 și 409) că trebuie să fie completat cu următoarele trei reforme :

1) *Alocații pentru copii* („children's allowances“), pentru copiii până la vârsta de 15 ani, sau în caz că urmează la școală, până la vârsta de 16 ani.

2) *Serviciul național de sănătate și serviciul de readaptare sau reeducare profesională* bine organizate („comprehensive health and rehabilitation services“), care să aibă drept scop prevenirea și vindecarea bolilor, ca și restabilirea capacității de muncă, și care să fie la dispoziția tuturor cetățenilor.

3) *Menținerea ocupațiilor* („maintenance of employment“) sau cu alte cuvinte luarea tuturor măsurilor pentru a se evita șomajul în masă.

Aceste trei complectări sunt socotite de Raportul Prof.

curity“ : The term „social security“ is used here to denote the securing of an income to take the place of earnings when they are interrupted by unemployment, sickness or accident, to provide for retirement through age, to provide against loss of support by the death of another person, and to meet exceptional expenditures, such as those connected with birth, death and marriage. Primarily social security means security of income up to a minimum, but the provision of an income should be associated with treatment designed to bring the interruption of earnings to an end as soon as possible.“

Beveridge atât de importante încât li se se dedică o parte întreagă a Raportului și anume Partea a VI-a, intitulată: „Social security and social policy“ (pag. 153—172).

Tocmai în vederea colaborării cu aceste trei instituții, Planul securității sociale a fost alcătuit combinându-se trei metode de securitate socială („three methods of security“) care se completează una pe alta constituind un tot armonic:

a) *asigurarea socială* („social insurance“) care acoperă nevoile sau riscurile de bază („basic needs“),

b) *asistența națională* („national assistance“) care acoperă anumite cazuri speciale pe care nu le putea despăgubi asigurarea socială și în sfârșit

c) *asigurarea facultativă* („voluntary insurance“), care să poată permite obținerea de ajutoare mai mari decât cele prevăzute de asigurarea socială („additions to the basic provisions“ — par. 302).

§ 2. — **Inlăturarea și suprimarea mizeriei.**

Un alt obiectiv al Planului Prof. Beveridge este „*inlăturarea și suprimarea mizeriei*“ sau traducând exact expresiunea din limba engleză, „*eliberarea omului de nevoile vieții*“ („freedom from want“).

Această expresiune „*eliberarea omului de nevoile vieții*“ („freedom from want“) sau mai precis „*inlăturarea mizeriei*“, a fost întrebuințată pentru prima oară de către Președintele Statelor Unite Roosevelt, la 6 Ianuarie 1941, în mesajul său către Congres. În cursul acestui mesaj, Președintele Roosevelt a proclamat cele patru libertăți pe care trebuie să se bazeze lumea nouă, pentru realizarea căreia Statele Unite înțeleg să-și dea toată contribuția lor. Aceste patru libertăți de prim ordin, sunt următoarele: ¹⁾

1) Vezi și *Edgar Milhaud*: *Le Plan Beveridge*, Geneva 1943, pag. 17.

1) Prima este libertatea de gândire și de exprimare, pentru întreaga omenire.

2) A doua este libertatea oricărei persoane de pe pământ de a adora pe Dumnezeu, corespunzător conștiinței sale, adică libertatea credinței.

3) A treia libertate este „eliberarea omului de nevoile vieții“ („freedom from want“) adică „înlăturarea mizeriei“, prin care se înțelege colaborarea economică a statelor de pe întregul glob, pentru asigurarea unei mai bune stări a cetățenilor fiecărei națiuni.

4) A patra libertate este eliberarea omului de „frica zilei de mâine“, prin care se înțelege o reducere universală și cât mai completă a armamentelor, în așa măsură încât nici un popor de pe pământ să nu poată comite vreo agresiune fizică contra vreunui vecin al lui, oriunde s'ar afla el situat pe glob.

Șapte luni mai târziu, în August 1941, aceste patru libertăți erau înscrise în „Charta Atlanticului“, iar pentru realizarea celei de a treia libertăți, „înlăturarea mizeriei“ s'a constiuit în Marea Britanie Comisia interministerială, de care am vorbit mai sus în capitolul „Introducere“, și al cărei rezultat a fost Raportul Prof. Beveridge cu Planul securității sociale.

După cum relevă chiar Raportul Beveridge, „Planul securității sociale“ pleacă dela găsirea unui diagnostic al nevoii sau al mizeriei („the plan for social security... starts from a diagnosis of want“), sau cu alte cuvinte „dela circumstanțele care făceau în cursul anilor ce au precedat războiul actual, ca familiile și cetățenii Marii Britanii să ducă lipsă de mijloacele de existență necesare unei vieți sănătoase“. ¹⁾

Este de reținut faptul că Raportul și Planul pun multă

1) *Raport Beveridge*: op cit., cap.: „The way to freedom from want“, par. 11: „The plan for social security, with which that work ends, starts from a diagnosis of want — of the circumstances in which, in the years just preceding the present war, families and individuals in Britain might lack the means of healthy subsistence“.

bază pe ideea de „eliberarea omului de nevoile vieții“ („freedom from want“), sau mai precis „înlăturarea mizeriei“. Raportul merge însă mai departe, cerând nu numai „înlăturarea mizeriei“, dar chiar „suprimarea completă a nevoii sau a mizeriei“ („abolition of want“).¹⁾

Raportul arată că această „suprimare completă a mizeriei“ („abolition of want“) nu este posibilă decât printr’o dublă repartitie a veniturilor naționale și anume în primul rând prin regimul asigurărilor sociale și în al doilea rând printr’un sistem de alocații familiare, care să corespundă nevoilor fiecărei familii (par. 11).

Acesta este „drumul către eliberarea omului de nevoile vieții“ („the way to freedom from want“), după cum este chiar intitulat unul din capitolele Raportului Beveridge (pag. 7, par. 11—16).

„Suprimarea mizeriei“ („abolition of want“), cere în primul rând extinderea asigurărilor sociale obligatorii, pentru că ele conduc la luarea de măsuri și despăgubiri contra întreruperii sau pierderii capacității de muncă și a veniturilor provenind din muncă. Pentru aceasta asigurările sociale, spune Raportul (par. 12), trebuie extinse în trei direcții : a) extinderea câmpului sau domeniului de aplicare, astfel încât să cuprindă toate persoanele excluse în momentul de față de sistemele și legile actuale ; b) extinderea asigurărilor sociale asupra unor riscuri care nu au fost garantate până acum și în sfârșit c) majorarea prestațiilor sau ajutoarelor.

În al doilea rând „suprimarea mizeriei“ („abolition of want“) necesită introducerea unui sistem de alocații familiare, prin care se realizează completarea veniturilor provenind din muncă cu nevoile familiare, atât în timpul muncii cât și în timpul întreruperii capacității de muncă. Fără un astfel de sistem de alocații familiare

1) Vezi par. 11, 12 și 13 ale Raportului și Cap. : „Abolition of want as a practicable post-war aim“, cu par. 444—454.

pentru copii („Children's allowances“) niciun sistem de asigurări sociale nu poate fi echitabil mai ales atunci când capacitatea de muncă este întreruptă (par. 13).

Raportul merge până acolo încât afirmă că mizeria putea fi înlăturată în Marea Britanie, înainte de războiul actual, dacă s'ar fi făcut dubla distribuire a veniturilor, după cum s'a arătat mai sus (par. 14).

In concluzie :

Planul securității sociale, expus în partea V-a a Raportului, pleacă dela ideea „suprimării mizeriei“ („abolition of want“), după sfârșitul actualului războiu. Aceasta nu este posibilă, spune Raportul, decât printr'un sistem bine organizat de asigurări sociale obligatorii, care se cere completat cu : o asistență națională, o asigurare facultativă, un sistem de alocații familiare pentru copii, un serviciu național de sănătate și un plan pentru menținerea ocupațiilor, care să evite apariția șomajului în massă (par. 14).

§ 3. — Asigurarea națională obligatorie.

După cum am relevat mai sus, Planul Prof. Beveridge caută să realizeze cele două obiective tratate mai sus : „securitatea socială“ și „înlăturarea și suprimarea mizeriei“, printr'un vast sistem de asigurări sociale, și anume printr'un sistem de *asigurări naționale obligatorii*.

Ce este o asigurare națională obligatorie ?

Asigurarea națională obligatorie este acel sistem de asigurări sociale „care cuprinde toate persoanele unei țări indiferent dacă sunt sau nu muncitoare (active) și indiferent de veniturile lor anuale. Acest sistem constă deci în *asigurarea socială a întregii comunități naționale, a întregului popor*, susceptibil de a fi amenințat de

anumite riscuri, prevăzute în legislațiile respective".¹⁾
 „Insistăm să atragem atenția că acest sistem de asigurare națională obligatorie nu trebuie confundat cu sistemul de pensii necontributive. Intre ele există o anumită asemănare. Și unul și altul se întinde asupra întregii populații a unei țări ; și unul și celălalt acordă beneficiarilor prestații cu caracter de „drepturi“. Diferența însă constă în aceea că la asigurarea națională obligatorie fondurile necesare se procură din cotizațiile proprii ale asiguraților, care se varsă direct la instituțiile de asigurare, pe când la sistemul de pensii necontributive fondurile necesare sunt suportate numai din bugetul Statului, deci au ca sorginte impozitele generale.²⁾

Aceste principii sunt de altfel urmărite și de Planul securității sociale, ceea ce vom vedea mai târziu când vom studia conținutul Planului.

Chiar dacă Planul mai prevede că acest sistem de asigurări naționale obligatorii trebuie să mai fie complectat cu : o asigurare facultativă, o asistență națională, alocații pentru copii, etc., se pune atâta bază pe realizarea asigurărilor naționale, încât cu drept cuvânt trebuie socotit drept cheia de boltă a securității sociale. Intregul Plan al securității sociale nu este de altfel decât un plan de asigurări sociale, și anume, după cum am spus mai sus, de asigurări naționale obligatorii.

Că Planul Beveridge pune baza în special pe crearea unui sistem de asigurări naționale obligatorii reiese clar și din mandatul pe care l-a avut Comisiunea interministerială la alcătuirea ei, mandat care se găsește redat de mai multe ori în cursul Raportului (pag. 2, par. 1, etc.), și pe care l-am menționat și noi la începutul lucrării, și anume : „de a proceda... la alcătuirea unui

1) T. D. R. Ioanițescu : Tratat de asigurări sociale, București 1942, pag. 252. Pentru mai multe detalii privitor la „asigurarea națională“, vezi cap. : „Asigurarea națională obligatorie“, pag. 252—255 din Tratatul de mai sus.

2) *Idem.*

studiu asupra sistemelor naționale de asigurări sociale și servicii înrudite cu acestea, inclusiv sistemul responsabilității patronale, și de a prezenta recomandări.“¹⁾

Raportul însuși relevă de mai multe ori caracterul de „asigurare socială“ care stă la baza Planului securității sociale. Astfel în par. 17 : „Caracterul principal al Planului securității sociale este un sistem de asigurare socială contra întreruperii sau pierderii totale a capacității de muncă sau de câștig și pentru acoperirea cheltuielilor cauzate de naștere, căsătorie sau moarte“, („The main feature of the Plan for social security is a scheme of social insurance against interruption and destruction of earning power and for special expenditures arising at birth, marriage or death“.)

De asemenea în par. 20 : „under the scheme of social insurance, which forms the main feature of the plan...“

Tot așa în par. 24 : „Sistemul este prezentat ca un sistem de asigurare, deoarece își menține caracterul contributiv. Este prezentat ca un sistem de asigurare socială, diferit de asigurarea facultativă sau individuală“, („The scheme is described as a scheme of insurance, because it preserves the contributory principle. It is described as social insurance to mark important distinctions from voluntary insurance“).

Această idee se găsește de mai multe ori în cursul Raportului.

Raportul explică de asemeni de ce s'a menținut și s'a pus bază pe principiul contributiv al asigurărilor sociale : pentru că „poporul Mării Britanii dorește mult să primească prestațiile asigurărilor sociale în schimbul contribuțiilor (cotizațiilor) pe care le-a plătit, decât ca aceste prestații să fie acordate ca despăgubiri gratuite din partea Statului“, adică din bugetul Statului, („The first view is that benefit in return for contribu-

1) Vezi și pag. 11 din această lucrare.

tions, rather than free allowances from the State, is what people of Britain desire" — par. 21).

Această dorință a poporului britanic se remarcă atât din popularitatea sistemelor de asigurări sociale obligatorii existente, cât și din fenomenala creștere a asigurărilor facultative (individuale) contra boalei, contra morții, pentru înzestrarea urmașilor iar în ultima vreme pentru tratamentul în spitale (par. 21).

Poporul englez este refractar, spune Raportul (par. 21), ideii de a obține totul pentru nimic, și insistă pentru menținerea bunului lor obicei de a socoti ca o datorie economia individuală pentru viitor, adică strângerea de „bani albi pentru zile negre“ („putting pennies away for a rainy day“).

Raportul relevă apoi că tendințele care domină în opinia publică sunt clare: poporul britanic preferă o asigurare națională obligatorie, în care toți cetățenii să fie egali unul cu altul, și niciun cetățean să nu aibă pretenție să contribuie mai puțin decât altul, pe baza că ar fi mai sănătos sau că ar avea o ocupație mai permanentă, (par. 26).

Dominate de acest spirit nou propunerile Raportului marchează un pas mai departe pentru evoluția asigurărilor sociale, acestea devenind un nou tip de instituție umană, care diferă atât de vechile metode, care căutau să prevină sau să atenueze mizeriile umane, cât și de asigurarea individuală facultativă. Termenul „asigurare socială“ („social insurance“) în sensul în care este utilizat în acest Raport atrage următoarele două consecințe: a) asigurarea trebuie să fie obligatorie și b) toți cetățenii trebuie să fie egali și solidari în fața asigurărilor (par. 26).

Planul securității sociale caută să ajungă la sistemul de asigurare națională obligatorie prin extinderea, dar și prin unificarea și coordonarea sistemelor existente de asigurări sociale.

Raportul Prof. Beveridge recunoaște dela început di-

versitatea ce există între actualele sisteme de asigurări sociale din Marea Britanie și nevoia de a le unifica și coordona.

Astfel Raportul chiar în primul subcapitol intitulat : „Ancheta Comisiunii și rezultatele ei“, („The Committee's survey and its results“) după ce face un scurt istoric al legilor de asigurări sociale, de responsabilitate patronală și de asistență socială, aplicate în Marea Britanie și care sunt produsul ultimilor 45 ani, — subliniază faptul că aceste legi au fost introduse la diferite date, separat una de alta, astfel încât s'a ajuns la o diversitate de măsuri și de sisteme, conduse de organe administrative diferite, care nu au nicio legătură unul cu altul, și care funcționează pe principii diferite (par. 2 și 3).

Așa stând lucrurile, Raportul ajunge la concluzia că o țară care dorește să posede cel mai bun și mai dezvoltat sistem de securitate socială, cum nu se găsește în nicio altă parte, trebuie să pășească fără întârziere la înlăturarea acestor neajunsuri prin unificarea și coordonarea diverselor sisteme de asigurări sociale, (par. 3).

Raportul mai relevă și o altă serie de neajunsuri ale sistemelor actuale de asigurări sociale, astfel :

Limitarea asigurării sociale obligatorii numai la persoanele care lucrează pe baza unui contract de muncă și la acele persoane a căror remunerare nu trece peste o anumită limită, în caz că nu sunt lucrători manuali, nu se poate justifica pe motive serioase. De asemenea multe persoane care lucrează pe cont propriu sunt mai sărace și au mai multă nevoie de binefacerile asigurărilor sociale decât unele categorii de lucrători ; de asemenea limita maximă a remunerației salariaților nemanuali este arbitrară și nu ține cont de situația familiară (art. 4).

Mai sunt apoi unele anomalii când unii lucrători primesc ajutoare diferite dacă sunt bolnavi sau dacă sunt someri, fără a se ține cont de nevoile lor individuale. Astfel un asigurat adult, care are nevastă și copii, pri-

mește în prezent 38 șilingi pe săptămână, în caz că devine șomer ; dacă după câteva săptămâni de șomaj acest asigurat se îmbolnăvește atunci ajutorul lui de asigurare scade la 18 șilingi pe săptămână. De altă parte un lucrător tânăr, în vârstă de 17 ani, primește 9 sh. în caz că este șomer, iar dacă se îmbolnăvește, ajutorul de asigurare crește la 12 sh. săptămânal (par. 4).

Raportul subliniază că există multe astfel de cazuri, datorite diversității dintre diferitele sisteme de asigurare.

Aceste neajunsuri nu pot fi remediate decât procedându-se la extinderea, unificarea și coordonarea sistemelor actuale de asigurări sociale, ajungându-se la un sistem de asigurare națională obligatorie, cu o organizație unificată și care să cuprindă pe toți cetățenii și să-i asigure contra tuturor riscurilor prevăzute (despăgubite) în prezent de asigurările sociale, pentru care se va plăti o singură cotizație, unică.

Raportul Prof. Beveridge propune unificarea asigurărilor sociale în modul următor :

a) unificarea asigurărilor sociale din punctul de vedere al contribuțiilor, fiecare cetățean având dreptul la o prestație corespunzătoare riscului respectiv pe baza unei singure cotizații săptămânale înregistrată într'un singur document de asigurare (par. 30 și par. 41).

b) unificarea asigurărilor sociale și asistenței sociale din punct de vedere administrativ, creându-se un Minister al Securității Sociale, sub care să funcționeze mai multe Oficii de securitate care să cuprindă toate persoanele asigurate (par. 30 și 44).

Cât privește extinderea asigurărilor sociale, fie din punct de vedere al câmpului de asigurare, adică a grupelor de persoane asigurate, fie din punct de vedere al riscurilor înglobate și al prestațiilor, etc., aceasta se va vedea atunci când vom trata conținutul Planului Securității sociale.

§ 4. — Trei principii diriguitoare.

Având în vedere obiectivele de mai sus și realizarea lor printr'un vast sistem de asigurări naționale, Raportul Prof. Beveridge relevă chiar dela început (par. 6—10) *trei principii diriguitoare*, care trebuiesc să fie urmate de recomandări („three guiding principles of recommendations“). Aceste trei principii sunt următoarele :

1) *Primul principiu* : Tradiția să nu fie o piedică în calea progresului. Deși experiența trecutului trebuie să fie utilizată la maximum, nu trebuie totuși ca formularea propunerilor pentru viitor să fie cumva influențată de anumite interese mărginite, care ar fi luat naștere în cursul acestei experiențe. În momentul de față când războiul distruge atâtea elemente de valoare, în toate domeniile posibilitatea de a face uz de experiență are un câmp deschis pentru realizare. Dar un moment revoluționar în istoria lumii este un moment pentru a face revoluții și nu pentru a face cârpeli (par. 7).

2) *Al doilea principiu* : Organizarea asigurării sociale trebuie să fie considerată reprezentând numai o parte dintr'o vastă politică de progres social. Asigurarea socială dacă este complect dezvoltată poate garanta securitatea veniturilor din muncă ; ea constituie deci un atac contra mizeriei. Totuși mizeria nu este decât unul din cei cinci uriași care se găsesec pe drumul reconstrucției și într'o anumită măsură cel mai ușor de atacat. Ceilalți uriași sunt : boala, ignoranța, murdăria și lenevia (par. 8).

3) *Al treilea principiu* : Securitatea socială trebuie să fie realizată printr'o colaborare strânsă între Stat și individ. Statul trebuie să ofere securitate în schimbul serviciilor și cotizațiilor. Dar organizând securitatea Statul trebuie să se ferească de a sufoca stimulentele către muncă, spiritul de inițiativă și responsabilitatea ; sta-

bilind un minimum național trebuie să lase totuși fiecărui individ (cetățean) câmp liber pentru a putea depăși atât el cât și familia lui acest minimum stabilit, și chiar să fie încurajat în eforturile sale (par. 9).

Primul principiu se referă deci la creierea unei opere dictată de o epocă revoluționară, cum este aceea pe care o trăim.

Al doilea principiu se referă la încadrarea regimului asigurărilor sociale într'un plan vast de progres social.

În sfârșit al treilea principiu are drept scop asigurarea unei colaborări strânse între cetățeni ca indivizi și Stat.

Pe aceste trei principii se bazează Planul securității sociale, după cum indică chiar Raportul în par. 10. Planul face uz de experiență, dar nu este legat de ea. El reprezintă o contribuție în plus către o vastă politică socială. Planul este, în primul rând și înainte de toate, un plan de asigurare socială bazat pe contribuții, în schimbul cărora asigurații au dreptul la primirea de ajutoare (prestații), care vor fi ridicate până la un anumit nivel corespunzător minimumului de existență (par. 10).

CAP. III

PLANUL SECURITĂȚII SOCIALE.

În prima parte a lucrării : „Introducere“, am arătat care este conținutul *Raportului Prof. W. Beveridge*, intitulat : „*Social insurance and allied services — Report by Sir William Beveridge*“.¹⁾

Din acest Raport, alcătuit din 6 părți principale, partea cea mai importantă este Partea V-a care se ocupă chiar de „*Planul securității sociale*“, după cum de altfel ne indică titlul ei : „*Plan for social security*“.

Planul securității sociale, după cum am relevat de mai multe ori în cursul acestei lucrări este bazat pe un sistem de asigurări sociale, care cuprinzând pe toți cetățenii Marelui Britanii se transformă într'un sistem de asigurări naționale obligatorii. De aceea noi nu-l vom studia în ordinea paragrafelor, ci îl vom studia după normele generale, după care se studiază orice sistem de asigurări sociale, norme ce sunt pretutindeni cunoscute și sunt utilizate în orice lucrare științifică de specialitate și anume după următoarea schemă :

1. Câmpul asigurărilor sociale.
2. Riscurile asigurărilor sociale.

1) Vezi pag. 16 și 17 din lucrarea de față.

3. Prestațiile asigurărilor sociale.
4. Organizarea financiară.
5. Organizarea administrativă.

După ce vom studia Planul securității sociale în ordinea de mai sus vom trata și alte puncte ale planului care cu toate că fac parte din Plan nu aparțin materiei asigurărilor sociale, ci sunt numai complectări ale acestora, astfel: asistența națională, asigurarea facultativă, alocațiile pentru copii, serviciul național de sănătate, etc.

§ 1. — Câmpul de aplicare al Planului. Grupurile de persoane asigurate.

Planul securității sociale include în asigurarea socială întreaga populație a Marelui Britanii, sau mai precis pe toți cetățenii britanici, de ambele sexe, fără a exista vreun plafon de asigurare, adică o limită maximă de salariu sau de venit, limită peste care să fie scoase din asigurări anumite persoane.

Din punctul de vedere al securității sociale populația Marelui Britanii, care constituie câmpul de asigurare sau de aplicare al Planului, — este împărțită în șase mari categorii („six population classes“): ¹⁾

- 1) salariații ;
- 2) persoanele care exercită o ocupație remuneratorie, altele decât salariații ;
- 3) femeile casnice ;
- 4) persoanele în vârstă de muncă, care nu exercită nicio ocupație remuneratorie ;
- 5) persoanele care nu au atins vârsta de muncă ; și

1) Vezi par. 19 și 310 din Raport.

6) persoanele care au trecut peste limita vârstei de muncă (pensionarii).

Să le explicăm pe fiecare în parte :

1) Prin *salariați* („*employees*“ — „*Class I*“) se înțeleg acele persoane care sunt angajate în mod obișnuit printr'un contract de muncă, inclusiv ucenicii (par. 314).

2) *Persoanele care exercită o ocupație remuneratorie* („*others gainfully occupied*“ — „*Class II*“) sunt toate acele persoane, care lucrează pentru câștig, dar nu sunt cuprinse în categoria I-a. Majoritatea acestora sunt persoane care lucrează pe propriul lor cont, cum ar fi patronii, sau care lucrează la ei, cuprinzând : comercianții, colportorii, fermierii, micii proprietari agricoli și arendașii, pescarii patroni lucrând pe contul lor, liberii profesioniști, muncitorii independenți de toate felurile, muncitorii la domiciliu, etc. În această categorie intră de asemenea și acele persoane angajate la familia sau la rudele lor, și care nu sunt cuprinse în categoria I-a (par. 315).

3) *Femeile casnice* („*Housewives*“ — „*Class III*“) sunt femeile măritate, în vârstă de muncă și care locuiesc cu bărbații lor împreună. Femeile casnice care sunt angajate contra salariu, pe baza unui contract de muncă, sau care au ocupații remuneratorii de alt gen, vor avea libera alegere de a plăti cotizații la categoria I-a sau la a II-a, după cum este cazul, sau de a lucra ca persoane exceptate, neavând să plătească vreo contribuție (cotizație) proprie (par. 316).

4) *Alte persoane în vârstă de muncă* („*Others of working age*“ — „*Class IV*“) sunt acele persoane, care deși în vârstă de a munci, nu exercită nicio ocupație remuneratorie. Această categorie cuprinde în general : studenții peste vârsta de 16 ani, femeile nemăritate angajate în anumite servicii casnice, dar nu contra plată adică pentru câștig, persoanele care trăiesc din mijloacele lor proprii și persoanele infirme, fie din cauza pier-

derii vederii fie din alte infirmități fizice, și care nu primesc prestații dela asigurare (par. 317).

5) *Persoanele care nu au atins vârsta de muncă* („Below working age“ — „Class V“), sunt în general copiii până la vârsta de 16 ani și care se găsesc în instrucție școlară, obligatoriu sau facultativ (par. 318).

6) *Persoanele care au trecut peste limita vârstei de muncă* („Retired above working age“ — „Class VI“) sunt în general pensionarii. Vârsta minimă de pensionare este de : 65 ani pentru bărbați și 60 ani pentru femei ; persoanele însă care continuă să lucreze și după împlinirea acestor vârste, nu vor primi pensii, ei vor continua să plătească cotizații, corespunzător claselor 1-a sau a 2-a, din care fac parte (par. 319).

Aceste șase categorii de persoane cuprind deci toată populația Marelui Britanii, și de aceea cu drept cuvânt acesta este un sistem de asigurare națională.

Este de relevat faptul că din cele 6 categorii, 4 cuprind persoane în vârstă de muncă iar celelalte 2 cuprind persoane sub și peste limitele vârstei de muncă.

Categoriile 1, 2 și 4 cuprind persoane asigurate care plătesc cotizații ; categoria 3-a a femeilor casnice, cuprinde persoane care se socotesc asigurate pe baza cotizațiilor bărbaților lor ; iar categoriile 5 și 6 se compun din persoane care nu cotizează, dar care beneficiază totuși de alocațiile pentru copii și de pensiile de bătrânețe.

Planul Beveridge merge până acolo cu preciziunile în cât dă chiar un tablou cu numărul aproximativ al cetățenilor Marelui Britanii, care intră în cele șase categorii de mai sus, și anume : ¹⁾

1) Vezi *Raport Beveridge* : Part. V : Plan for social security, pag. 123.

Populația Mării Britanii împărțită pe categoriile securității sociale — cifre aproximative pentru Iulie 1939.

<i>Categoria</i>	<i>Număr în milioane</i>
I. Salariații	18.4
II. Celelalte persoane care exercită o ocupație remuneratorie	2.5
III. Femeile casnice	9.3
IV. Persoanele în vârstă de muncă, fără ocupație remuneratorie	2.4
V. Persoanele care nu au atins vârsta de muncă	9.6
VI. Persoanele care au trecut peste vârsta de muncă	4.3
	46.5

§ 2. — Riscurile prevăzute de Planul securității sociale.

Planul Beveridge prevede *opt riscuri elementare* („eight primary causes of need“) sau nevoi, ce trebuiesc acoperite de prestațiile corespunzătoare (par. 311) :

1. șomajul,
2. incapacitatea de muncă,
3. pierderea mijloacelor de existență,
4. retragerea sau bătrânețea,
5. nevoile femeii măritate,
6. cheltuieli de înmormântare,
7. copilăria sau starea de copil, și
8. boala.

Să le luăm pe rând și să vedem ce se înțelege prin fiecare :

1. Prin *șomaj* („unemployment“) se înțelege imposibilitatea de a obține o ocupație, pentru o persoană care este aptă de muncă din punct de vedere fizic ; acest risc

este acoperit cu prestația de șomaj („unemployment benefit“) și cu alocațiile de locuință și de schimbare de locuință („removal and lodging grants“).

2. Prin *incapacitate de muncă* („disability“) se înțelege incapacitatea unei persoane în vârstă de muncă de a-și mai continua ocupația remuneratorie, din cauza unei boli sau unui accident ; acest risc este acoperit cu prestația pentru incapacitate de muncă („disability benefit“) și cu pensia industrială („industrial pension“).

3. Prin *pierderea mijloacelor de existență* („loss of livelihood“) se înțelege pierderea veniturilor de către o persoană care nu are nevoie de o ocupație plătită pentru a trăi ; acest risc este acoperit cu prestația de adaptare profesională („training benefit“).

4. Riscul *retragere* („retirement“) sau bătrânețe, însemnează retragerea unei persoane din ocupația sa („retirement from occupation“), fie aceasta remuneratorie sau nu ; acest risc este acoperit cu pensia de retragere („retirement pension“).

5. *Nevoile femeii măritate* („marriage needs“) prevăzute de Plan sunt următoarele :

a) căsătoria („marriage“) sau crearea unui cămin, pentru care se acordă o alocație de căsătorie („marriage grant“) ;

b) maternitatea („maternity“), care are drept urmare acordarea unei alocații de maternitate („maternity grant“), care se acordă la toate nașterile, iar în cazul femeilor măritate care exercită o ocupație remuneratorie se mai acordă și o prestație de maternitate („maternity benefit“) pentru o perioadă înainte și după naștere ;

c) întreruperea sau încetarea venitului sau câștigului soțului („interruption or cessation of husband's earnings“), din cauza șomajului, a incapacității de a munci sau retragerii (bătrâneții), — pentru care se acordă o parte din prestația sau pensia primită de soț, („share of benefit or pension with husband“) ;

d) văduvia („widowhood“), pentru care se acordă

anumite prestațiuni corespunzând situației în care se găsește văduva, și anume : prestațiuni temporare de văduvie în timpul perioadei de readaptare („temporary widow's benefit for readjustment“), sau prestațiuni de tutelă pentru grija de copii („guardian benefit while caring for children“), sau prestațiuni de adaptare profesională, în cazurile când nu există copii de care să se aibă grije („training benefit if and when there are no children in need of care“);

e) separația („separation“), sau cu alte cuvinte încetarea de a mai fi întreținută de către soț, în urma divorțului legal sau abandonului constat, — pentru care se acordă aceleași prestațiuni ca în cazul văduviei, dar adaptate noului risc adică : prestație de separație („separation benefit“), prestație de tutelă („guardian benefit“) și prestație de adaptare profesională („training benefit“);

f) incapacitatea de a îndeplini lucrările casnice („incapacity for household duties“), — în care caz se acordă o prestație pentru plata unei persoane care ajută („provision of paid help“), contând ca o parte din tratament.

6) Prin *cheltuieli de înmormântare* („funeral expenses“) se înțeleg cheltuielile ce au loc în urma decesului unei persoane asigurate sau unei persoane în sarcina acesteia ; — pentru aceste cazuri se acordă o alocație de înmormântare („funeral grant“);

7) *Copilăria* sau *starea de copil* („childhood“) înseamnă perioada de creștere a copiilor până la vârsta de 16 ani, — pentru care se acordă alocații pentru copii („children's allowances“), atunci când copiii se găsesc în perioada educației școlare.

8) Pentru *boală* sau *incapacitate de muncă* („physical disease or incapacity“) fie a persoanelor asigurate sau a persoanelor în sarcina lor, — se acordă tratament medical („medical treatment“) în cadrul serviciului național de sănătate, în instituții medicale (spitalicești) sau

la domiciliu, iar după tratament repunerea în posibilitate de muncă („post-medical rehabilitation“).

Este de relevat că invaliditatea sau decesul cauzate de un accident de muncă sau boală profesională („fatal accidents and diseases arising out of employment“), — dau naștere la acordarea unor prestațiuni suplimentare, și anume la : o *pensie industrială* („industrial pension“) și o *alocație industrială de deces* („industrial grant“), care vor fi acoperite în mare parte printr'un impozit special perceput asupra patronilor din industriile cu un grad mai mare de risc. Aceste ultime prestații se bazează pe anumite considerații istorice, (par. 312 și 331).

Din cele de mai sus putem deduce că Planul Beveridge după ce a decis înglobarea întregii populații a Mării Britanii în asigurarea națională, înțelege să o garanteze și contra tuturor riscurilor care planează asupra muncii și vieții categoriilor sociale.

Pentru atingerea acestui scop Planul securității sociale a lărgit câmpul de aplicare al asigurărilor sociale introducând noi categorii de persoane și a prevăzut noi riscuri în afară de cele cunoscute până azi.

§ 3. — Prestațiile prevăzute de Planul securității sociale.

În toate lucrările de specialitate asupra asigurărilor sociale a lărgit câmpul de aplicare al asigurărilor sociale prin termenul „*prestații*“ se înțelege „toate ajutoarele în bani sau natură ce se dau asiguraților când au căzut victime pe câmpul muncii.

„Prestațiile asigurărilor sociale au fost create și sunt acordate cu scopul de a despăgubi diferitele riscuri cari pot cădea asupra asiguraților și de a acoperi necesitățile bănești inevitabile care sunt consecința imediată a survenirii acelor riscuri“. ¹⁾

1) T. D. R. Ioanîtescu : Tratat de asigurări sociale, București 1942, pag. 408.

Planul securității sociale arată în par. 320 ce trebuie să se înțeleagă prin diferitele noțiuni întrebuințate în legătură cu prestațiile prevăzute de Plan.

Prin noțiunea „prestație“ în sensul cuvântului englezesc „benefit“, ceea ce în românește ar corespunde termenului de „ajutor bănesc“, Planul Beveridge înțelege „o plată săptămânală“ („a weekly payment“) acordată în general pe tot timpul cât durează nevoia sau riscul, cum este cazul prestațiilor de : șomaj, incapacitate de muncă și de tutelă, — dar câteodată acordate numai pentru un timp limitat, cum este cazul prestațiilor de adaptare profesională, de maternitate și de văduvie.

Prin termenul „pensie“ („pension“) se înțelege o plată săptămânală pentru pierderea capacității de muncă, permanent sau pentru un timp îndelungat, din cauza vârstei — pensii de retragere sau bătrânețe — sau în urma unui accident de muncă sau unei boli profesionale — pensie industrială — (par. 320).

Prin noțiunea „alocație globală“ („grant“) se înțelege o singură plată („a single payment“) pentru anumite cazuri speciale, ca : maternitate, căsătorie, schimbare de locuință, deces, sau pentru accidente de muncă sau boli profesionale (par. 320).

Prin termenul „alocație“ în sensul cuvântului englez „allowance“ se înțelege o plată săptămânală acordată persoanelor dependente, cum ar fi copiii dependenți sau altor persoane întreținute (dependente) de asigurat (par. 320).

Planul Beveridge mai prevede (par. 321) că numai o singură prestație („benefit“) sau pensie („pension“) poate fi acordată în aceeași perioadă de timp din fondul asigurărilor sociale. În schimb însă primirea unei prestații în sensul „benefit“ sau unei pensii, poate fi combinată cu acordarea unei alocații globale („grant“) sau unei alocații plătite regulat („allowance“).

În paragrafele precedente am arătat care sunt cele șase categorii sau clase sociale în care este împărțită

populația Mării Britanii din punctul de vedere al securității sociale și de asemenea care sunt cele opt riscuri elementare sau nevoi prevăzute de Planul Beveridge.

Nevoile fiecăreia din cele șase categorii sociale pe care le-am tratat la câmpul persoanelor asigurate fiind diferite, de sigur că și *prestațiile* corespunzătoare variază dela o categorie la alta. Astfel :

1. *Prima categorie*, aceea a salariaților, va primi toate prestațiile asigurărilor : prestații și alocații de șomaj, prestații pentru incapacitate de muncă, pensuni de bătrânețe, cheltuieli de înmormântare și tratament medical, iar în cazul accidentelor de muncă sau bolilor profesionale, se vor acorda pensuni industriale de deces.

Salariații formează categoria cea mai avantajată, datorită naturei angajării lor pe baza unui contract de muncă.

2. *Persoanele din categoria a 2-a* adică acele persoane care deși exercită o ocupație remuneratorie, nu fac parte din prima categorie pentru că nu sunt salariați, se acordă : prestații pentru incapacitate de muncă după a 13-a săptămână, prestații de adaptare profesională, pensuni de bătrânețe, cheltuieli de înmormântare și tratament medical. Cu alte cuvinte persoanele din această categorie beneficiază de toate prestațiile, afară de prestația de șomaj, prestațiile pentru incapacitate de muncă după 13 săptămâni și mai puțin pensiile și alocațiile industriale.

3. *Categoriei a 3-a*, a femeilor măritate, se acordă : pensune de bătrânețe, alocație de căsătorie, alocație de maternitate, prestații de maternitate, dacă asigurata exercită o ocupație remuneratorie, alocații pentru persoanele întreținute în cazul când bărbatul este șomer, invalid sau bătrân, prestații de văduvie, prestații de tutelă, prestații de adaptare profesională, alocații de înmormântare și tratament medical.

Să se rețină că femeilor măritate li se creiază o situație privilegiată, superioară chiar salariaților, deoarece

în afară de calitatea lor de unități active în producție, femeile măritate sau casnice trebuiesc ajutate în calitatea lor de mame, izvor biologic al națiunii, prin înmulțirea nașterilor.

Progresul sau regresul demografic al unei națiuni este în funcție de procentul natalității și aci Planul Profesorului Beveridge nu are rezerve, nu drămuște sacrificiile.

4. *Categoriei a 4-a*, a celorlalte persoane în vârstă de muncă, care nu intră în primele trei categorii, se acordă: pensuni de bătrânețe, prestații de adaptare profesională, alocații de înmormântare și tratament medical.

Pentru această categorie s'a căutat să li se asigure existența însă pe cât posibil să se micșoreze sarcina prin reeducare profesională adică prin readucerea lor în câmpul muncii.

5. *Categoriei a 5-a*, a persoanelor care nu au atins vârsta de muncă deci copiilor, se acordă : alocații pentru copii, alocații de înmormântare și tratament medical.

Această categorie a copiilor trebuie să se bucure în prim rând de posibilitățile unei bune creșteri și a unei serioase pregătiri profesionale. Prestațiile acordate realizează cu prisosință acte obiective ; și în sfârșit

6. *Categoriei a 6-a*, a persoanelor care au trecut peste limita vârstei de muncă, adică pensionarilor, se acordă : pensuni de bătrânețe, cheltuieli de înmormântare și tratament medical.

Pensionarilor li se asigură o existență și cum e normal și fatal, tratament medical și cheltuieli de înmormântare.

Majoritatea prestațiunilor de mai sus sunt prestații „în bani“, care se acordă fie sub forma de plăți periodice destinate să facă față cheltuielilor curente ale vieții, fie sub forma de sume sau alocații globale destinate să facă față unor cheltuieli unice și ocazionale.

În privința prestațiilor periodice se ia de bază asigu-

rarea unui „*minimum de existență*“ a persoanelor și familiilor lor.

Raportul Beveridge relevă chiar (par. 27) că asigurarea socială trebuie să aibă ca scop garantarea unui minimum de venit necesar pentru existență („*social insurance should aim at guaranteeing the minimum income needed for subsistence*“).

Prestațiunile de șomaj, de invaliditate și de bătrânețe sunt de aceeași mărime, fără a se ține seamă de starea familiară a asiguraților, cei căsătoriți primind un cuantum mai mare de prestații decât cei necăsătoriți.

Cât privește *ideia asigurării unui minimum de existență*, acesta este apreciat, în general, la următoarele sume săptămânale :

a) pentru persoanele căsătorite : 40 șilingi, adică 2 lire sterline pentru ambii soți ;

b) pentru cei necăsătoriți, câte 24 șilingi de persoană ;

c) pentru tinerii între 18—20 ani, câte 20 șilingi, adică una liră de persoană ;

d) pentru tinerii între 16—18 ani, câte 15 șilingi ; și în sfârșit

e) pentru copiii sub 16 ani, câte 8 șilingi în medie de fiecare.

Trebuie neapărat reținut că toate prestațiile cuprinse de Planul Beveridge, ca și minimul de existență sunt calculate în raport cu prețurile din anul 1938, menționându-se chiar în plan că nu se poate prevedea exact care vor fi prețurile și cuantumul corespunzător al prestațiilor după războiu.

Pe baza acestor prețuri (1938) Planul Beveridge a estimat bugetul securității sociale, inclusiv alocațiile pentru copii și toate celelalte cheltuieli, pentru anul 1945 la suma de 697.000.000 lire sterline, iar după 20 ani, în anul 1965, la suma de 858 milioane lire sterline.

Pentru expunerea cât mai detaliată a cuantumului diferitelor prestațiuni, periodice sau globale, redăm următorul tablou explicativ :

Prestațiuni periodice :

<i>Prestațiuni de șomaj, de incapacitate de muncă sau de adaptare profesională</i>	Quantum săptămă- mănal în șilingi.
Bărbat și soție fără ocupație remuneratorie (pentru amândoi împreună)	40
Bărbat cu soție având ocupație remuneratorie	24
Bărbat sau femeie în vârstă de 21 ani și peste	24
Bărbat sau femeie în vârstă de 18—20 ani	20
Băiat sau fată dela 16—17 ani	15
Femeie măritată având ocupație remuneratorie	16
 <i>Pensie de retragere (bătrânețe)</i>	
Bărbat și soție fără ocupație remuneratorie (ambii împreună) pensie de bază	40
Bărbat sau femeie necăsătoriți, sau bărbat cu soție având ocupație remuneratorie, pensie de bază	24
Supliment la pensia de bază în cazul când persoana asigurată se retrage mai târziu din câmpul mun- cii, pentru fiecare an suplimentar de cotizare	1
 <i>Prestație de maternitate (13 săptămâni)</i>	
Femeie măritată exercitând o ocupațiune remune- ratorie în plus peste alocația globală de mater- nitate	36
 <i>Prestația de văduvă (13 săptămâni)</i>	 36
<i>Prestația de tutelă (pentru îngrijirea copilului)</i>	<i>24</i>
 <i>Alocație pentru dependenți :</i>	
Persoană adultă, peste vârsta maximă prevăzută pentru acordarea alocației de copil, în sarcina unui asigurat care primește o prestație de șomaj, de incapacitate de muncă sau de adaptare profesio- nală	16

Alocație pentru copii :

Pentru fiecare copil, în cazul când părintele responsabil primește o prestație sau pensie, ca și pentru fiecare copil, cu excepția primului născut, în toate celelalte cazuri, alocațiile variind după vârstă, se acordă în plus peste prestațiile în natură, în medie câte 8

Pensiune industrială (în urma unui accident de muncă sau unei boli profesionale)

Pentru incapacitate totală se acordă 2/3 din câștigul săptămânal al persoanei asigurate, dar maximum 3 lire săptămânal și minimum cuantumul pensiei de incapacitate de muncă.

Pentru incapacitate parțială se acordă o pensie proporțională cu gradul de invaliditate.

Alocații globale :

<i>Alocația de căsătorie</i>	Până la 10 lire sterline în raport cu numărul cotizațiilor plătite.
<i>Alocația de maternitate</i>	4 lire

Alocația (cheltuieli) de înmormântare

Pentru adulți (21 ani și peste)	20 lire
În vârstă dela 10—20 ani	15 lire
În vârstă de 3—9 ani	10 lire
Sub 3 ani	6 lire
Alocația industrială de deces	va fi fixată de regulamente

În privința *alocațiilor pentru copii*, acestea sunt socotite ca o completare necesară a salariilor și a prestațiilor de securitate socială, în vederea promovării nașterilor și întreținerii familiilor cu copii mulți.

Planul Beveridge propune de a se plăti alocații pentru toți copiii până la vârsta de 15 ani, iar dacă urmează la școală, până la vârsta de 16 ani. Primul copil nu va primi o alocație decât numai în cazul când tatăl, mama sau tutorele său primește oricare din prestațiile periodice prevăzute de Plan.

Cât privește cuantumul alocațiilor pentru copii deși el variază cu numărul și cu vârsta copiilor, este totuși în medie de 8 șilingi săptămânal.

Planul Beveridge mai prevede organizarea unui *serviciu național de sănătate* („national health service“), care să pună la dispoziția tuturor cetățenilor un sistem complet de servicii medicale, al cărui scop să fie apărarea sănătății întregii populații. Fiecare individ va avea la dispoziție toate serviciile medicale necesare, fie acestea generale sau specializate, și fie la domiciliu sau în stabilimentele respective cele mai apropiate, — în mod gratuit.

Durata prestațiilor periodice.

În cazul prestațiilor de șomaj și de incapacitate de muncă Planul securității prevede un *timp de carență* („waiting time“) de 3 zile, în care nu se acordă nicio prestație. Primele trei zile nu se plătesc decât dacă riscul durează mai mult de 4 săptămâni (par. 323).

Prestațiunea de șomaj („unemployment benefit“) se acordă săptămânal pe tot timpul cât persoana asigurată este în șomaj, dar și aptă pentru muncă și cu dorință de a munci. După o anumită perioadă totuși persoana respectivă ca să-și poată menține prestația de șomaj trebuie să frecventeze un centru de muncă sau de reeducare profesională (par. 326).

Prestația de incapacitate de muncă („disability benefit“), este plătită săptămânal pe tot timpul cât persoana asigurată este în incapacitate de muncă, și bine înțeles

până la vârsta când se acordă pensiuini de bătrânețe, care înlocuiesc celelalte prestațiuni (par. 330).

În cazul când incapacitatea de muncă (invaliditatea) este datorită unui accident de muncă sau unei boli profesionale și durează mai mult de 13 săptămâni, prestația de incapacitate de muncă este înlocuită cu pensia industrială („industrial pension“), care în cazul unei invalidități totale se ridică până la $\frac{2}{3}$ din salariul pe care l-a avut persoana asigurată înainte de accident (par. 332).

Persoanele făcând parte din categoria a 2-a de securitate socială, nu au dreptul la prestația de incapacitate de muncă decât începând cu a 14-a săptămână de incapacitate (par. 330).

Prestația de adaptare profesională („training benefit“) se acordă acelor persoane care sunt capabile și vor să muncească, și care neavând dreptul la prestația de șomaj trebuie să găsească o posibilitate de a-și procura mijloacele de existență. Ea se acordă în special persoanelor din categoria a 2-a care trebuiesc să-și schimbe profesia sau să înceapă din nou să muncească, persoanelor din categoria a 4-a, care trebuiesc să se angajeze la lucru pentru a putea câștiga mijloacele de existență și de asemenea văduvelor și femeilor abandonate sau separate, în vârstă de muncă și fără copii în sarcina lor (par. 349).

Prestația de adaptare profesională se acordă timp de maximum 26 săptămâni, și numai cu condiția ca persoana respectivă să urmeze regulat la un centru de adaptare profesională (par. 349).

Prestația de maternitate („maternity benefit“) se acordă pe timp de 13 săptămâni, în plus peste alocația de maternitate, numai femeilor care exercită o ocupație remuneratorie, cu obligația să renunțe la această ocupație pentru acel timp (13 săptămâni). Toate celelalte femei au dreptul numai la alocația de maternitate („maternity grant“) și la asistență medicală (par. 341).

Prestația de văduvă („widow's benefit“) se acordă pe timp de 13 săptămâni, în caz că văduva este în vârstă de muncă, după care perioadă este înlocuită cu prestația de tutelă, dacă văduva are copii în sarcina sa, sau cu prestația de adaptare profesională, dacă nu are copii și dorește să urmeze la un centru de adaptare. Văduvele care au depășit vârsta de pensionare (60 ani) au dreptul la pensia de bătrânețe (par. 346).

Prestația de tutelă („guardian benefit“) se acordă atât timp cât văduva are vreun copil în sarcina sa, dar este redusă în proporție cu eventualele câștiguri, dacă văduva se angajează între timp la vreo ocupație remuneratorie. Prestația de tutelă încetează atunci când cel mai mic copil termină de a mai fi întreținut de văduvă (par. 346).

Pensiile de retragere sau bătrânețe („retirement pension“), se acordă oricărei persoane din categoriile 1, 2 sau 4, dacă a atins vârsta minimă de pensionare, care este de 65 ani pentru bărbați și 60 ani pentru femei și se acordă până la moartea pensionarului, cu condiția ca persoana respectivă să înceteze de a mai munci (par. 337).

Persoanele care continuă să muncească, după atingerea vârstei minime de pensionare vor plăti mai departe cotizațiile respective, care vor ajuta la majorarea pensiei de bază cu fiecare an suplimentar de cotizare (par. 338).

Pentru acordarea prestațiilor în general, Planul securității sociale prevede anumite *condițiuni ce trebuie îndeplinite* în legătură cu plata regulată a cotizațiilor.

Astfel pentru a avea dreptul la orice prestație, în plin tarif, orice persoană trebuie să fi cotizat cel puțin 48 de săptămâni (cotizațiile fiind săptămânale), în anul precedent apariției riscului (par. 367).

Cât privește acordarea pensiei de bătrânețe integrală, persoana respectivă trebuie să fi cotizat toată viața sa

de muncă și cel puțin câte 48 de cotizații săptămânale pe fiecare an (par. 367).

Raportul presupune că pentru a ajunge la pensia de bătrânețe integrală este nevoie de o perioadă de tranziție de circa 20 ani (par. 19 și 337).

Cât privește acordarea alocațiilor și pensiilor industriale („industrial pension“ și „industrial grant“), cât și alocația de înmormântare („funeral grant“), acestea sunt exceptate dela îndeplinirea condițiilor de mai sus (par. 367).

In concluzii :

Una din marile inovații ale Planului Beveridge, este prevederea *unei prestații unice, unui quantum unic al prestațiilor*, egal pentru toate persoanele asigurate, indiferent de mijloacele lor de existență. Singura excepție o constituie pensiile și alocațiile industriale care sunt acordate ca suplimente la prestațiile obișnuite.

Prestația unică sau quantumul unic al prestațiilor este același pentru toate formele de incapacitate de muncă, provenită fie din : șomaj, boală, invaliditate, sau bătrânețe ; doar pentru maternitate și pentru văduvie se acordă o prestație temporară ceva mai mare decât celelalte.

Această inovație diferențiază de asemenea Marea Britanie cu Planul Beveridge, de sistemele de asigurări existente în Statele Unite, Rusia Sovietică, Franța, Germania, etc. care posedă quantumuri diferite de prestații, pentru riscuri diferite. Singura țară care posedă același principiu ca cel prevăzut de Planul Beveridge este Noua Zelandă, prin sistemul său de asigurare națională obligatorie recent introdus.

Planul Beveridge prevede totuși o posibilitate pentru acele persoane care vor să primească prestații mai mari în schimbul unor contribuții mai mari, și anume : asigurarea facultativă.

Este de remarcat că Planul Beveridge prevede acordarea de prestații unice pentru cotizații unice.

O dispoziție originală constă iarăși în faptul că prestațiile au fost calculate pe baza unui *minimum de existență, unui minimum național*, însă destul de larg pentru un traiu confortabil, atunci când un bărbat și soția lui primesc ca prestație 2 lire săptămânal.

§ 4. — Organizarea financiară a Planului.

Acest vast plan de securitate socială, având la bază cel mai extins sistem de asigurare națională până în prezent, — are desigur nevoie pentru buna lui funcționare de mari fonduri.

De unde se strâng aceste mari fonduri, din ce surse ?

Raportul Prof. Beveridge subliniază (par. 277) că din punctul de vedere al finanțării, Planul securității sociale menține *principiul repartitiei sarcinilor după sistemul tripartit al contribuțiilor*, introdus în Marea Britanie încă din anul 1911 („The finance of the Plan for Social Security is based accordingly on a continuance of the tripartite scheme of contributions established in 1911“).

Raportul subliniază că acest sistem tripartit al contribuțiilor funcționează de peste 30 de ani și a câștigat asentimentul tuturor (par. 277).

Contribuțiile, care vor fi strânse într'un *Fond al asigurărilor sociale* („Social Insurance Fund“), vor proveni deci din trei izvoare : 1) persoane asigurate, 2) patroni și 3) Stat.

Persoanele asigurate contribuie prin cotizații, patronii în afară de cotizații și printr'un impozit special, iar Statul prin alte forme pe care le vom arăta mai jos.

Persoanele asigurate plătesc o cotizație unică, săptămânală („a single weekly contribution“) pentru toate riscurile prevăzute în plan, cu excepțiunea pensiilor in-

dustriale și alocațiilor industriale de deces, care sunt finanțate printr'un impozit special asupra întreprinderilor („industrial levy“). Acest impozit special este proporțional cu gradul de risc profesional al întreprinderii și cu borderoul de salarii.

Din cele șase categorii de persoane asigurate, în care este împărțit câmpul asigurării, adică populația Mării Britanii, după cum am arătat la capitolele anterioare, plătesc cotizații numai categoriile a 1-a, a 2-a și a 3-a, iar aceste cotizații diferă dela o categorie la alta.

Este însă de reținut că toate cotizațiile prevăzute în Planul Beveridge, ca de altfel toate cotizațiile existente în toate ramurile de asigurări sociale din Marea Britanie, nu sunt calculate ca procente de salarii, cum este cazul României, Franței, Germaniei și majoritatea țărilor cu asigurări sociale ci sunt calculate „sub forma de sume fixe săptămânale“.

Pentru categoria 1-a a salariaților cotizația este mixtă, fiind repartizată în mod egal între patroni și salariați.

Cotizațiile categoriei a 2-a și categoriei a 4-a, adică a acelor persoane care nu sunt legate printr'un contract de muncă deși exercită o ocupație remuneratorie precum și a persoanelor în vârstă de muncă, care nu exercită nici o ocupație remuneratorie, sunt plătite în întregime de către asigurați.

În ceea ce privește cuantumul cotizațiilor, acele plătite de bărbați sunt mai mari decât cele plătite de femei.

Categoria a 3-a a femeilor măritate casnice, nu plătește cotizații, femeile fiind socotite ca asigurate pe baza cotizațiilor plătite de bărbații lor.

Categoriile 5 și 6, ale copiilor și bătrânilor pensionari de asemenea nu plătesc cotizații.

Pentru a arăta cât mai precis cotizațiile plătite de persoanele asigurate, prevăzute în Planul Beveridge, redăm următorul tablou explicativ :

Cotizații săptămânale

Categorii și sex	dela 21 ani în sus		dela 18-20 ani		dela 16-17 ani	
	sh.	d.	sh.	d.	sh.	d.
Categoria 1-a						
asigurat	4	3	3	6	2	6
patron	3	3	2	9	2	6
Total	7	6	6	3	5	0
asigurată						
patron	3	6	3	0	2	0
Total	2	6	2	0	2	0
Total						
	6	0	5	0	4	0
Categoria 2-a						
asigurat	4	3	3	6	2	0
asigurată	3	9	3	0	2	0
Categoria 4-a						
asigurat	3	9	3	0	1	6
asigurată	3	0	2	6	1	6

Mărimea cotizațiilor persoanelor asigurate și patronilor este astfel calculată încât să poată acoperi cea mai mare parte (aproximativ $4/5$) din cuantumul prestațiilor prevăzute de Plan, pentru persoanele care intră în asigurare la vârsta de 16 ani.

In adevăr :

Cotizațiile unite ale patronilor și asiguraților sunt astfel calculate încât să acopere : $2/3$ din cheltuielile pentru somaj și $5/6$ din cheltuielile pentru pensiile de bătrânețe, pentru maternitate și pentru incapacitate de muncă (alta decât cea industrială, care este acoperită prin impozitul special asupra patronilor), în cazul persoanelor care intră în asigurare la vârsta de 16 ani ; cheltuielile integrale pentru căsătorie și cheltuielile integrale de înmormântare ; $5/6$ din cheltuielile celorlalte prestații bănești („benefits“), inclusiv prestațiile de văduvie și de tutelă ; și în sfârșit o anumită parte din cheltuielile pen-

40.805

tru serviciul național de sănătate și de readaptare sau reeducare profesională (par. 279).

Cotizațiile sunt percepute prin anumite „*timbre*“ create special pentru acest scop, care vor fi aplicate săptămânal într'un *document de asigurare* („insurance document“) ce poartă numele de : *cărțulia de muncă* („employment book“) pentru categoria 1-a, *cartea sau cărțulia profesională* („occupation card“) pentru persoanele din categoria a 2-a, care exercită o ocupație remuneratorie dar nu sunt salariați și, în sfârșit, *cartea de securitate* („security card“) creiată special pentru categoria a 4-a.

Cotizațiile vor fi plătite săptămânal, sub forma unei *cotizații unice săptămânale* („a single weekly contribution“) în modul următor :

a) *La categoria 1-a* de persoane asigurate, cotizația („Class I Contribution“) va fi percepută prin lipirea săptămânală a timbrelor de asigurare („insurance stamps“), de către patron, în *cărțulia de muncă* („employment book“) a asiguratului. Timbrul lipit reprezintă cotizația unită a patronului și a persoanei asigurate, partea din cotizație a asiguratului (salariatului) urmând să fie reținută de patron din salariul respectiv (par. 355).

b) *La categoria a 2-a*, cotizația („Class II Contribution“) va fi percepută tot prin lipire săptămânală de timbre de asigurare. La această categorie neexistând patron, deoarece ea cuprinde „alte persoane exercitând o ocupație remuneratorie“, timbrele vor fi lipite și suportate în întregime numai de către persoana asigurată respectivă, într'o „carte sau cărțulie profesională“ („occupation card“) — (par. 356).

c) *La categoria a 4-a*, cotizația („Class IV Contribution“) va fi plătită, ca și în cazul categoriei a 2-a numai de persoana asigurată, neexistând nici aci patroni. Timbrele de asigurare se vor lipi săptămânal într'o

„carte de securitate“ („security card“), creiată special pentru această categorie (par. 358).

Planul securității sociale prevede și anumite *persoane exceptate dela plata cotizațiilor* („exemption from contributions“ și „excusal from contributions“). Acestea sunt, în afară de copii, bătrâni și femeile casnice aparținând categoriilor 3, 5 și 6, care nu cotizează niciodată : acele persoane care primesc oricare din prestațiunile prevăzute de Plan sau orice persoană din categoria a 2-a sau a 4-a, a cărui venit anual se găsește sub un minimum de 75 lire pe an ; sau orice persoană pensionară a unui azil, sau care se găsește în închisoare sau în alte astfel de instituțiuni (par. 363 și 364).

Patronii contribuiesc la Fondul asigurărilor sociale în două feluri :

a) cu cotizații pentru salariații lor la prima categorie a salariaților, cotizațiile patronilor fiind mai mari decât ale asiguraților, după cum am văzut în tabloul de mai sus ;

b) prin cotizații directe pe cari le plătesc pentru ei înșiși și ca persoane individuale la categoria a 2-a din care fac ei parte ; și

c) prin plata unui *impozit special industrial* („industrial levy“) pentru acoperirea unei mare părți (aprox. 2/3) din cheltuielile pentru pensiile și alocațiile industriale cauzate de accidentele de muncă sau bolile profesionale. Acest impozit este perceput dela întreprinderi în proporție cu gradul lor de risc și cu borderoul de salarii, întreprinderile exercitând munci mai periculoase, plătind de sigur o mai mare rată decât celelalte (par. 279 și 360).

Cât privește *contribuția Statului* la Fondul asigurărilor sociale, ea este următoarea (par. 279 și 361) :

a) Statul acoperă 1/3 din totalul cheltuielilor pentru prestațiile de șomaj ;

b) 1/6 din cheltuielile pentru pensii și pentru presta-

țiile de incapacitate de muncă și de maternitate ale persoanelor noi intrate la vârsta de 16 ani ;

c) Statul suportă apoi deficitul rezultat de pe urma acelor persoane care deși în vârstă de muncă, nu mai au timpul să cotizeze ca să-și împlinească termenul pentru acordarea prestațiilor ;

d) 1/6 din cheltuielile pentru pensiile și alocațiile industriale care nu pot fi acoperite de impozitul special industrial perceput asupra întreprinderilor ;

e) în sfârșit Statul suportă costul integral al alocațiilor pentru copii, asistenței naționale și serviciului național de sănătate care reprezintă trei sarcini financiare foarte oneroase.

După calculele Planului Beveridge contribuția totală a Statului s'ar ridica la 351 milioane lire sterline anual, ceea ce reprezintă numai cu 86 milioane lire sterline în plus peste ce cheltuiește Statul britanic și municipalitățile în prezent cu spitalele și asistența publică.

Totalul cheltuielilor necesitate de Planul Beveridge nu va trece peste un procent de 10 la sută din întreg venitul național.

În cele ce urmează dăm două tablouri privitor la calculele Planului asupra eventualelor cheltuieli și venituri în anii 1945, — dată socotită de Plan ca fiind după terminarea războiului când se crede că prețurile vor fi cam cu 25% mai ridicate decât în anul 1938, — și anul 1965, adică 20 ani după anul 1945, termen care ar reprezenta perioada de tranziție necesară pentru ca pensiile de bătrânețe să ajungă la tariful lor plin : 1)

1) Vezi par. 265, 266, 268, 281 și 282 din Raport.

Cheltueli :

Asigurări Sociale :

	Milioane lire sterline	
	1945	1965
Prestațiuni de șomaj (inclusiv prestațiile de adaptare profesională)	110	107
Prestațiuni de incapacitate de muncă (exclusiv pensiile industriale)	57	71
Prestații industriale (pensii și alocații)	15	15
Pensii de retragere (bătrânețe)	126	300
Prestațiuni de văduvie și de tutelă	29	21
Prestațiuni și alocații de maternitate	7	6
Alocații de căsătorie	1	3
Alocații pentru înmormântare	4	12
Cheltueli de administrație	18	18
<i>Total Asigurări Sociale .</i>	367	553

Asistență națională :

Pensii de asistență	39	25
Altă asistență	5	5
Cheltueli de administrație	3	2
<i>Alocații pentru copii</i>	110	100
Cheltueli de administrație	3	3
<i>Serviciul național de sănătate</i>	170	170
<i>Total general .</i>	697	858

	Milioane lire sterline			1965
	1938—39	1945		
Venituri :	sistemele actuale	sist. actuale	Planul sec. soc.	Planul sec. soc.
Contribuția Statului . .	212	265	351	519
Cotizațiile pers. asigurate	55	69	194	192
Contribuția patronilor .	66	83	137	132
Alte venituri (în principa dobinzi)	8	15	15	15
<i>Total.</i>	342	432	697	858

Toate veniturile și cheltuelile prevăzute în Plan vor alcătui „*Bugetul securității sociale*“ („Social security budget“).

In concluzie :

O altă mare inovație a Planului Beveridge, în cadrul vastului sistem de asigurare socială, este ideea perceperii *unei singure cotizații, unei cotizații unice*, dela persoanele asigurate. Până în prezent cetățenii Mării Britanii asigurați la diversele sisteme și ramuri de asigurări sociale, erau obligați să plătească mai multe cotizații la mai multe instituții de asigurare, și anume atâtea cotizații câte ramuri de asigurare există.

Originală este și dispoziția că această *cotizație unică* este egală pentru toate persoanele asigurate și pentru patronii lor, niciun asigurat neavând să plătească o cotizație mai mare decât un altul, indiferent de mărimea salariului lui sau a veniturilor sale provenind din muncă sau din orice altă sursă.

Toate persoanele asigurate, fie acestea bogate sau sărace, vor plăti aceleași cotizații, egale, pentru obținerea aceleași securități. Acei cu averi și cu venituri mai mari, vor plăti mai mult decât ceilalți numai indirect.

sub formă de impozite către Stat, care știm că contribuie cu sume importante la Fondul asigurărilor sociale.

Acest fapt deosebește mult sistemul propus Marelui Britanii de către Planul Beveridge, de sistemul de asigurare națională obligatorie introdus recent în Noua-Zelandă, unde contribuțiile sunt gradate după veniturile fiecăruia, devenind astfel mai mult un impozit pe venit perceput pentru un serviciu particular, decât o cotizație pentru asigurările sociale.

Cotizația unică va fi aceeași indiferent de riscurile pe care le acoperă și indiferent de gradul de risc afectând pe fiecare individ în parte sau pe fiecare ocupație în parte. Singura excepție o constituie impozitul special perceput asupra întreprinderilor și industriilor cu un grad mai mare de risc, privitor la acoperirea pensiilor și alocațiilor industriale, ce se acordă acelor persoane (muncitori) care ajung în incapacitate de muncă în urma unui accident de muncă sau unei boli profesionale.

Este de remarcat apoi că toate contribuțiile sistemului de asigurări naționale, prevăzut de Plan, fie acestea cotizații ale persoanelor asigurate, contribuții ale patronilor sau contribuții ale Statului, etc., se vor vărsa într'un *singur fond, un fond unic* : *Fondul asigurărilor sociale*. În acest fond se strâng toate contribuțiile asigurărilor și din el se fac toate plățile necesare sistemului de asigurări și se acordă toate prestațiile cuvenite asiguraților.

§ 5. — Organizarea administrativă a Planului.

Pentru administrarea marilor înfăptuiri ale Planului Beveridge, se prevede înființarea unui *Minister al Securității Sociale* („Ministry of Social Security“), care pe lângă asigurarea națională, va mai avea sub controlul său și asistența națională, toate operele de asistență socială, precum și întreaga asigurare facultativă, că-

roră Planul urmărește să le dea o mare extindere în completarea asigurărilor obligatorii. Ministerul securității sociale va fi condus de un ministru plin, de un ministru de cabinet („Cabinet Minister“) — (par. 385).

Numai *Serviciul național de sănătate* va fi administrat de alt departament și anume de *Departamentele Sănătății* („Health Departments“) care însă vor colabora cu Ministerul Securității Sociale printr'o *Comisiune mixtă interministerială* („Joint Committee“) (par. 385).

Sub Ministerul Securității Sociale va lua ființă o întreagă rețea de *Oficii regionale și locale de securitate* („regional and local security offices“), care vor fi răspândite pe toată întinderea țării ca organe locale și regionale ale Ministerului Securității și care vor administra prestațiile prevăzute de plan și asistența (par. 385).

În ceea ce privește funcționarea Ministerului Securității sociale Planul Beveridge aplică două principii de mare importanță (par. 385) :

a) *Descentralizare și contact cât mai strâns cu organele locale de orice fel în vederea satisfacerii nevoilor variate ale persoanelor asigurate.*

b) *Selecția și formarea funcționarilor și personalului în general, mai ales în ceea ce privește raporturile lor de serviciu cu publicul și înțelegerea „problemelelor umane“ („human problems“) pe care sunt chemați a le cunoaște.*

Din punctul de vedere al organizării interioare a Ministerului securității sociale sunt de reținut două propuneri ale Planului :

a) *Inițierea unui Registru al persoanelor asigurate* („Register of insured persons“). O bună funcționare a regimului de asigurări sociale necesită alcătuirea unui registru în care să fie ținută evidența persoanelor asigurate, contribuțiilor lor și prestațiilor acordate lor. Ținerea acestui registru va da mai puțin de lucru decât există în prezent din cauza multiplelor și diferitelor in-

stituții de asigurări sociale care înregistrează aceleași persoane de mai multe ori. Chestiunea care se va pune va fi doar dacă acest registru va trebui să fie ținut central sau dacă va fi mai bine să fie descentralizat în 6 sau 7 alte registre regionale. Avantajii și desavantajii există și pentru un caz și pentru celălalt (par. 388).

b) Inițierea unui *Serviciu de statistică și de informație* („Division of Statistics and Intelligence“) în cadrul Ministerului, care să fie dirijat de o conducere cu temeinică pregătire și care să posede cunoștințele necesare pentru a utiliza nu numai propria sa documentare, dar și experiența făcută în celelalte țări în acest domeniu. Iar Ministerul va trebui să dispună de fonduri pentru a subvenționa lucrările de cercetare ale acestei secții, în chestiunile care ar putea să aducă o reducere în sarcinile Fondului asigurărilor sociale (par. 398).

Tot în cadrul Ministerului securității sociale va funcționa și *Fondul asigurărilor sociale* („Social insurance fund“), în care se vor colecta toate contribuțiile și veniturile asigurărilor sociale și din care se vor plăti toate prestațiile necesare și toate celelalte plăți ce privesc asigurările sociale.

Cheltuielile necesitate de asistența socială vor fi acoperite numai din fondurile publice, ale Statului.

Asupra funcționării și situației financiare a Fondului asigurărilor sociale, o Comisie de asigurări sociale de care vom vorbi mai jos va trebui să alcătuiască rapoarte periodice și să facă propuneri de îmbunătățire (par. 389).

Pe lângă Ministerul securității sociale va lua ființă și va funcționa o *Comisie specială a asigurărilor sociale* („Social insurance statutory committee“), care va fi alcătuită după modelul existent al Comisiei speciale a asigurării contra șomajului („Unemployment insurance statutory committee“) și care va avea următoarele atribuții (par. 390) :

a) Alcătuirea de rapoarte periodice asupra situației

financiare a Fondului asigurărilor sociale și a fiecăruia dintre conturile sale și formularea de propuneri privitor la modificarea cuantumului contribuțiilor sau prestațiilor respective.

b) Alcătuirea de rapoarte asupra tuturor regulamentelor și decretelor înainte ca acestea să fie aplicate, sub rezerva dreptului Ministerului de a pune în vigoare provizoriu aceste regulamente sau decrete, dar numai pentru o perioadă de maximum 6 luni, în care timp se va aștepta ca Comisiunea să studieze textele respective.

c) Prezentarea de rapoarte asupra tuturor chestiunilor supuse ei de către Ministru.

d) Prezentarea de rapoarte asupra suficienței prestațiilor acordate de asigurări pentru nevoile de existență și formularea de recomandări privitor la modificarea cuantumului prestațiilor și contribuțiilor în raport cu fluctuațiile valorii monetare.

Asistența socială și asigurarea facultativă vor fi administrate tot de către Ministerul securității sociale.

Asigurarea individuală va fi condusă de un *Oficiu de asigurare industrial* („Industrial assurance board“), care va fi supus controlului și supravegherii Ministerului securității sociale (par. 391).

Pentru realizarea unei cât mai bune organizări a securității sociale Planul mai prevede că Ministerul securității sociale va colabora :

a) cu Ministerul sănătății și cu celelalte departamente ale sănătății („Health Departments“) în special în privința Serviciului național de sănătate, prin înființarea chiar a unei Comisiuni interministeriale („Joint Committee“) — (par. 385).

b) cu Ministerul muncii în deosebi în privința Serviciului întrebuințării mâinii de lucru („employment service“), care sau va trece la Ministerul securității sociale împreună cu asigurarea contra șomajului, sau dacă rămâne la Ministerul muncii va fi condus de Oficiile locale de securitate socială (par. 386).

c) cu Ministerul pensiunilor („Ministry of Pensions“), care ocupându-se cu pensiunile de războiu („war pensions“) este foarte posibil ca să treacă la Ministerul securității sociale (par. 387).

d) cu Ministerul de Finanțe în privința diverselor contribuții ale Statului ;

e) și cu toate celelalte instituții, societăți de ajutor mutual, organizațiuni, etc., cu care vine în contact.

Cât privește *Oficiile de securitate socială*, regionale sau locale, Planul propune ca să se înființeze în cadrul fiecăruia, câte un *Serviciu de informații* („Advice bureau“), la care să se poată adresa orice cetățean nelămurit a cărui îndatorire să fie nu numai să dea sfaturi privitor la sistemul oficial de securitate socială, dar și îndrumări asupra atribuțiilor tuturor celorlalte organe — oficiale, semi-oficiale sau particulare — centrale sau locale, — care îl pot ajuta clarificându-i situația și înlăturându-i greutatea întâmpinate (par. 397).

În sfârșit planul securității sociale prevede și anumite *căi de atac* pentru cetățenii nemulțumiți contra deciziilor Ministerului securității sociale, și anume : *ca primă instanță de judecată*, prevede Planul, *tribunale locale independente* („independent local tribunals“) similare cu Comisiile de arbitraj („Courts of Referees“) existente, iar *ca ultimă instanță de apel* : un *arbitru suprem* („umpire“), desemnat chiar de Coroană („appointed by the Crown“), a cărui decizie va fi definitivă (par. 394 și 395).

§ 6. — Asistența națională.

Planul Beveridge, cu toate că are la bază un sistem numai de asigurări sociale, mai prevede totuși, ca părți secundare : o asistență națională și o asigurare facultativă.

Asistența națională („national assistance“) are drept scop să acorde mijloace de existență acelor persoane și acelor nevoi care nu pot fi acoperite de regimul de asigurări sociale. Asistența națională va trebui să acorde ajutoare care să meargă până la acoperirea minimumului de existență ; totuși acestea vor trebui să fie mai mici decât cele acordate de regimul de asigurări sociale, pentru a le face mai puțin dorite și a marca o diferențiere față de persoanele asigurate care plătind cotizații trebuie să obțină un surplus (par. 369).

De aceea acordarea asistenței va fi totdeauna subordonată unei cercetări serioase a nevoilor și a mijloacelor de existență ; după cum și acordarea ajutoarelor va fi subordonată îndeplinirii condițiilor care urmăresc restabilirea capacității de muncă (par. 369).

Asistența națională se va întinde în deosebi asupra acelor persoane care cad în afara regimului de asigurări sociale, neputând fi cuprinse sau despăgubite de acesta, fie din cauza neputinței de a plăti cotizațiile respective, fie din cauza unor necesități anormale ale acestor persoane, fie din cauza infirmității de a exercita vreo muncă, etc.

Sarcinile financiare ale asistenței naționale vor fi acoperite „numai din fondurile publice“ adică de către Stat.

Dar cu toate că asistența națională este și va trebui să fie distinctă de regimul de asigurări sociale, ea va fi unită cu acesta din punct de vedere administrativ și va cădea tot sub controlul și organizarea Ministerului securității sociale.

Planul Beveridge face însă o distincție între rolul tranzitoriu pe care va trebui să-l îndeplinească asistența în perioada de tranziție socotită la 20 ani și rolul ei normal sau permanent. Astfel :

Rolul asistenței în perioada de tranziție („Transitional scope of assistance“) : Am spus mai sus că până când contribuțiile anuale la Fondul asigurărilor sociale,

Singura țară care posedă în prezent un regim de asigurări naționale obligatorii aproape tot așa de dezvoltat ca cel prevăzut de Planul Beveridge, este *Noua-Zelandă* care a introdus asigurarea națională obligatorie încă din anul 1938, printr'o lege numită „*Social security act*“) („Legea securității sociale“), din 14 Septembrie 1938. Acestei legi i s'au mai adus o serie de modificări până la 26 Octombrie 1942, când a căpătat forma definitivă.

Este de relevat faptul că Noua-Zelandă prin aceste legi introduce, pentru prima oară pe glob, o asigurare națională obligatorie privind absolut toate riscurile asigurărilor sociale, și anume: accidente, boală, maternitate, invaliditate, bătrânețe, decesul, starea de văduvie, starea de orfan și șomajul.

Unde însă Planul Beveridge apare sub toată măreția lui și poate fi considerat, ca un act revoluționar, este

1913 prevedea asigurarea obligatorie contra *riscurilor invalidității și bătrâneții* a tuturor cetățenilor suedezi, bărbați și femei, cuprinși între minimum 16 și maximum 66 ani.

„Sarcinile financiare sunt suportate de către asigurați prin cotizații anuale de câte 3 coroane suedeze pe an, dacă asiguratul are un venit mai mic de 600 coroane anual, iar dacă venitul anual este mai mare de 600 coroane, se mai adaugă la cotizațiile de bază de 3 coroane anumite prime adiționale care cresc proporțional cu veniturile anuale. La fondurile asigurării mai contribuie de asemenea Statul, comunele și provinciile prin anumite contribuții suplimentare.

„Riscurile asigurate sunt, după cum am spus mai sus: invaliditate și bătrânețe.

„*Danemarca* a introdus asigurarea națională obligatorie în caz de invaliditate printr'o lege din 20 Mai 1933, intrată în vigoare la 1 Oct. 1933, pentru toți cetățenii danezi, bărbați sau femei, cuprinși între vârstele de 21 și 60 ani. Trebuie remarcat însă că această asigurare despăgubește numai *riscul invaliditate*, deoarece pentru riscul bătrânețe rămâne în vigoare vechiul regim de pensii necontributive, existent încă din anul 1891.

„Mijloacele financiare ale asigurării sunt strânse din: a) cotizațiile asiguraților care variază dela 5,16 la 7,20 coroane daneze anual; b) cotizațiile patronale de 6 coroane anual pentru fiecare asigurat; c) contribuția Statului și d) subvențiile comunelor.

„*Finlanda* a introdus asigurarea națională obligatorie în caz de *invaliditate și bătrânețe*, pentru toată populația adultă, printr'o lege din 31 Mai 1937 intrată în vigoare la 1 Ianuarie 1939.“

Citat din: T. D. R. Ioanițescu: *Tratat de asigurări sociale*, Buc. 1942, pag. 253—255.

în felul cum organizează „Securitatea socială“, adică garantarea unui minimum de existență tuturor cetățenilor.

Aci Planul Beveridge este original ca metodă și plin de curaj ca concepție. El pleacă dela ideea că cetățeanul trebuie să fie luat dela naștere și dus până la moarte, de măsurile protectoare ale Planului securității sociale.

Pentru aceasta, Planul Prof. Beveridge, pune toată greutatea pe funcționarea asigurărilor sociale, pe care în adevăr le transformă radical, socotite ca fiind cel mai eficace sistem pentru garantarea securității sociale.

În acest scop el propune transformarea lor în asigurări naționale: cotizația va fi unică indiferent de situația materială a asiguratului, prestația este de asemenea unică pentru că toate persoanele primesc aceeași prestație, indiferent de mijloacele lor de existență, riscurile sunt fixate la 8, dându-se toată atenția familiei și copiilor. Unificarea administrativă și organizarea financiară sunt ridicate la înălțimea unor dogme făcând din contribuția Statului o realitate, nu o ficțiune cum se prezintă cazul în cele mai multe țări.

Cum însă asigurarea socială cu toate modificările de mai sus nu va putea cuprinde absolut pe toți cetățenii în acest caz Planul Beveridge organizează „asistența“ care este al doilea sistem, de sigur mai puțin important, dar în care vor intra puținele persoane care n'au putut fi cuprinse în asigurările sociale.

Securitatea socială înglobând și punând la adăpost și pe asistați, face un pas mai departe pentru asigurarea existenței celor căzuți în mizerie.

Nu era de ajuns: Prof. Beveridge a mai constatat că sunt cazuri când asigurările sociale, chiar pentru persoanele intrate cu toate drepturile în asigurarea socială, nu pot face față complet plății unui venit minimal care să acopere nevoile de existență.

Și pentru acest caz Prof. Beveridge a găsit soluție,

complectând lipsurile sistemului de asigurare cu un alt sistem : „*alocațiile pentru copii*“, a căror rațiune este tocmai să completeze insuficiențele veniturilor din salarii ale familiilor cu mulți copii.

Insistăm să se rețină că asigurarea unui venit minimal pentru existența omului ca individ și familiei ca celula cea mai importantă pentru perpetuarea rasei constituie obiectivul principal am zice cu drept cuvânt punctul cardinal al Planului securității sociale.

Toate aceste trei metode presupun fonduri mari, pe care trebuie să le procure asigurații, patronii și Statul. Dacă viața economică este prosperă, totul merge normal. Dar când crizele economice survin? În acest caz izvoarele de alimentare scad și cheltuelile cresc datorită sporirii numărului șomerilor care în afară că nu mai contribuie cu nimic, dar ridică și cifra prestațiilor.

Planul Prof. Beveridge prevede și această eventualitate. Pe deasupra tuturor sistemelor el este preocupat de marea problemă a „*înlăturării mizeriei*“. Buna funcționare a sistemelor de asigurare și a asistenței sunt în funcțiune de „*menținerea ocupațiilor*“ care trebuie să asigure activitate profesională permanentă tuturor cetățenilor. Din belșugul națiunii să reiasă buna stare a instituțiilor asigurării sociale, asistenței, alocațiilor de copii, etc.

Prevenirea riscurilor și înlăturarea mizeriei este mai eficace, mai garantată, într'o viață normală economică, în care toți au de lucru.

Pentru acest scop un „*serviciu național medical*“ trebuie să funcționeze, prin care orice cetățean să poată fi *îngrijit gratuit până la vindecare* și nu numai atât, dar dacă rămâne cu incapacitate totală sau parțială de muncă să fie *reeducat pentru o altă profesie*, pentru ca să se poată întoarce în câmpul muncii ca o unitate de muncă activă, deși cu un randament mai redus.

După cum vedem în concepția lui Beveridge, este ca

sub nicio formă să nu fie lipsit cetățeanul de ocrotire și binefacerile Planului securității sociale.

Iar Statul asigurând activitatea profesională permanentă și integrală prin sistemul menținerii ocupațiilor va garanta izvoarele de alimentare financiară.

Privit prin această prismă întreg eșafodul Planului Securității Sociale, este ca metodă și ca structură un act revoluționar.

Când planul afirmă că fiecare cetățean are dreptul la un „*minimum de existență*“ și fiecare familie la un „*minimum național familial*“, care trebuie garantat atât în timp de șomaj sau incapacitate de muncă, cât și în timp de plină activitate de muncă, aceasta este un act revoluționar.

După cum tot act revoluționar este să crezi pentru femeia măritată și pentru familia căreia ea îi dă naștere, o legiuire privilegiată, ocrotind-o în toate fazele vieții ei de mamă și soție, dela căsătorie până la divorț, dela soție până la văduvie, dela menaj fericit până la abandon.

Individul, familia, națiunea iată pietrele de temelie ale Planului Securității Sociale, ale Planului Profesorului Beveridge.

§ 2. — Planul Beveridge și România.

Unul din partidele politice, și anume cel național-tărănesc, în programul său de guvernământ și-a însușit Planul Beveridge dar numai întrucât el se poate adapta „*structurii sociale și economice a țării românești*“.

Socotim că problema, așa cum este pusă, prezintă toată importanța. Să vedem dar care anume dispoziții ale planului se pot adapta României.

Structura socială a țării românești este destul de bine definită: 80% populație rurală și 20% orășeni. Din

aceste două categorii, marea majoritate o formează masele muncitoare, din sate și orașe.

Aceste două categorii, țărani și orășeni, se bucură astăzi de vreuna din măsurile de ocrotire propuse de Prof. Beveridge prin planul securității sociale ?

Cum stă România cu asigurările sociale obligatorii ? Asistența este în așa fel organizată ca să ajute pe cei care nu intră în asigurările sociale ?

Acordă România alocațiile de copii familiilor numeroase ?

Are România organizate serviciile naționale medicale după care întreaga populație, adică orice Român să aibă dreptul la un tratament medical gratuit ?

Răspunsul la aceste probleme ne va arăta în ce măsură Planul Beveridge poate fi „adaptat“ în România.

Prima categorie :

Să începem cu cei 80% cultivatori de pământ, adică plugarii de toate categoriile, fie țărani, fie muncitori cu brațele sau în dijmă, fie mari proprietari. Ei bine, pentru aceștia nu există în funcțiune niciuna din reformele conținute în Planul Beveridge.

Nu există nici asigurare socială, nici asistență legiferată, nici alocațiile de copii, care ar fi atât de utile familiilor țărănești, a căror prolificitate este proverbială, nici servicii naționale medicale gratuite.

Ingrijirea sănătății satelor lasă atât de mult de dorit din cauza lipsei fondurilor și a unei insuficiente organizări, încât forurile conducătoare sunt alarmate.

Prin urmare pentru acești 80% populație rurală totul este de creiat, bineînțeles ținându-se cont de specificul muncii agricole și de repartitia pe categorii sociale și îndeletniciri profesionale a populației satelor.

Asupra oportunității reformelor suntem pe drumul cel bun : toate partidele și formațiunile politice, s'au declarat pentru extinderea asigurărilor sociale în mediul rural.

Partidele Național-țărănesc și Național-liberal le-au

trecut drept puncte de reformă în programele lor în cursul lunii Octomvrie a. c.

Frontul național democratic are de asemeni un articol special în „Platforma punctelor de program“ (punct. 6).

Niciunul însă din aceste programe nu menționează instituția alocației pentru copii și nici legiferarea asistenței.

În schimb, toate partidele politice prevăd în programele lor ca un imperativ național îmbunătățirea stării sanitare a satelor, pe care o socotesc în așa grad amenințată de bolile sociale, încât fără urgente măsuri se merge spre degenerescența națiunii române.

Este posibilă sau nu înfăptuirea asigurărilor sociale rurale în România ?

În ce măsură ? Pentru care anume riscuri ? Pentru care anume persoane ? Cu ce fonduri ?

Nu este cazul ca în această lucrare de sinteză să dezvoltăm pe larg posibilitățile extinderii instituțiilor sociale asupra muncitorilor agricoli din România.

Elementele de bază merită fiecare câte un capitol separat și în această privință socotim util să ne referim la lucrarea „Probleme Social-Țărănești“¹⁾, unde se poate găsi documentarea necesară și posibilitatea înfăptuirii lor în Țara Românească. Adaptarea Planului Beveridge rezultă cu prisosință din această documentare, care ține cont de specificul României.

A 2-a categorie :

În ceea ce privește cea de a doua categorie a celor 20%, populație orășenească, aci problema adaptării Planului securității sociale este mult mai ușoară, pentru că terenul este pregătit de instituția asigurărilor sociale creiată pe baze cu totul moderne, prin legea sa de unificare din 1933.

România are în funcțiune pentru muncitorii din fa-

1) Prof. D. R. Ioanițescu : Probleme Social-Țărănești, Buc. 1944, Cap. XXIII, XXIV, XXV, XXVI.

brici, uzine, ateliere, birouri și magazine și chiar pentru micii patroni meseriași, un sistem unificat de asigurări sociale care-i garantează contra tuturor riscurilor, afară de șomaj.

Să se rețină că sistemul nostru de asigurări sociale este unificat și ca instituții de asigurare și ca sarcini financiare având la bază „cotizația unică și mutualitatea unică“.

„Am adoptat acest sistem deoarece cotizația unică și mutualitatea unică presupun o singură administrație, iar simplificarea administrației va aduce economii.

„Am mai admis sistemul cotizației unice și al mutualității unice și pentru faptul că nu numai industria, dar întreaga națiune este și trebuie să fie solidară la acoperirea rănilor care decurg de pe urma regimului industrial.“¹⁾

Din punct de vedere al unificării, România, prin legea sa din 1933, poate fi socotită „precursoare“, pentru că a experimentat acest sistem printre primele țări. Chiar principiul pus cu toată autoritatea de către marele profesor Beveridge, că asigurările sociale trebuie să ocrotească pe muncitori dela naștere până la moarte, se găsește formulat în expunerea de motive a legii din 1933 și în discursul autorului legii sub următoarea sugestivă declarație :

„In adevăr, ucenicul din momentul în care a pus piciorul în atelier sau fabrică este considerat „copilul“ Casei de asigurare. El este asigurat pe contul patronului. După ce a devenit lucrător, el trece asigurat pe contul lui propriu, înscris la plata cotizațiilor dar și la acordarea prestațiilor. Dacă se îmbolnăvește sau ajunge invalid din boală sau accident, primește îngrijire me-

1) Prof. D. R. Ioanîtescu : Discurs rostit la Camera Deputaților, în calitate de Ministru al Muncii, cu ocazia votării legii din 1933, — publicat în : Legea pentru Unificarea Asigurărilor Sociale din 7 Aprilie 1933, cu expunerea de motive și debaterile parlamentare, — vezi Discurs Cameră, pag. 6.

dicală până la vindecare, ajutor bănesc dela 16 la 26 săptămâni, pensie în caz de accident și bătrânețe. Dacă se întâmplă un caz mortal, soția și copiii lui primesc pe lângă cheltuielile de înmormântare și pensii ca urmași.

„Preocuparea noastră este ca dela naștere până la moarte, muncitorul să fie sub ocrotirea instituției asigurărilor sociale.

„Chiar părinții asiguratului beneficiază de drepturi, dacă în momentul morții erau în îngrijirea asiguratului.“¹⁾

Totuși România este departe de a se considera că s'a adaptat punctelor de reformă ale Planului securității sociale așa cum este conceput de Prof. Beveridge. Este nevoie de următoarele complectări :

Asigurarea socială în România nu este „națională“, ci se mărginește la cele patru categorii menționate mai sus.

„Câmpul beneficiarilor“ trebuie extins neapărat și la profesiile libere și la mica burghezie orășenească din industrie și comerț, la intelectuali și mai ales la păturile rurale, țărani și muncitori cu brațele.

În ceea ce privește izvoarele de alimentare ale fondurilor, ele se reduc la contribuțiile patronilor și salariaților. Statul este ca și absent dela sarcinile financiare. Contribuția lui a fost în ultimii 10 ani numai pe hârtie, iar în al 11-lea an s'a considerat eliberat de orice obligație a trecutului prin punerea la dispoziția Casei Centrale a unui „*bon de tezaur*“.

Prin urmare regimul nostru de asigurări sociale deși organizat pe principiul modern al unificării cotizațiilor și instalațiilor, trebuie complectat cu dispozițiunile tehnice preconizate în Planul Profesorului Beveridge cu privire la contribuții, la cuantumul prestațiilor și la riscuri care trebuie să includă și șomajul.

Dar mai ales trebuie complectat regimul cu *alocația*

1) Prof. D. R. Ioanișescu : op. cit., Discurs Cameră, pag. 8.

pentru copii, cu înființarea serviciului medical gratuit pentru toți cetățenii, cu legiferarea asistenței și cu măsurile pentru menținerea ocupațiilor profesionale a întregii populații muncitoare, pe care Profesorul Beveridge își clădește întreg eșafodajul Planului securității sociale.

Toate aceste adaptări se pot realiza în cadrul structurii social-economice a României.

De sigur reformele noastre nu pot îmbrăca formele de mare amploare așa cum se vor prezenta în Marea Britanie și în celelalte țări industriale.

Dar păstrându-se proporțiile, reformele se pot înfăptui și în țara noastră însă cu mari jertfe, — jertfe pe care trebuie să le consimțim, pentru că este în joc însăși sănătatea și viața păturilor muncitoare, care formează însăși națiunea română.

Institutul de Arte Grafice
CUGETAREA - GEORGESCU DELAFRAS S. A.
București — Popa Nan, 21.

6 lei

687.986

6

LEI 400.—

[Handwritten signature]